2-6 EKİM İSTANBUL

IMF'YE KARŞIYSAN SOKAĞA ÇIK!

ANTİKAPİTALİST BLOK

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 373 ■ 28 Ağustos 2009 ■ 2 YTL

ÖLÜM DEĞİL ÇÖZÜM

Türk ve Kürt halkı barış istiyor. Kürt sorununda çözüm ilk kez gerçekçi bir biçimde konuşulmaya başlandığında büyük bir destek gördü.

Türk ve Kürt halkı cinayetsiz, çetesiz ve darbelerin olmadığı bir toplum istiyor. Ergenekon soruşturmasına ve darbecilerin yargılanmasına yönelik destek bunun işareti.

Ama yıllardır çözümsüzlüğü dayatmış olanlar da gecikmeden devreye girdi.

Irkçı Deniz Baykal, iç savaş tehditleri savuruyor.

Faşist Devlet Bahçeli, dağa çıkmaktan bahsediyor.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, savaştan, teröristleri ezmekten, Türkçe'nin tek dil ve Türklüğün tek millet olduğundan bahsediyor.

Ama bu denendi.

Dünyanın 4. büyük ordusu PKK'yi yenemedi. Kürtler Öcalan ve partisini desteklemekten vazgeçmedi.

Savaşın tüm generalleri bile askeri yöntemin iflas ettiğini kabul etti.

Ama hala savaşmaya, kan dökmeye doymayanlar var.

Bu kez başaramayacaklar. Barıştan geri dönüş yok.

Askeri vesayet rejimi çöplüğe gidecek. Demokrasiden kaçış yok.

Darbeciler, Ergenekoncular işledikleri suçlar için hesap verecek. Yargılanmaktan kurtuluş yok.

Kürt sorununda çözüm istiyoruz. Akan kan dursun!

Marksizm ve Tarih

Emek ve mücadele

MATT PERY

9

Kemalizm, ırkçılık, Kürtler

VOLKAN AKYILDIRIM

6-7

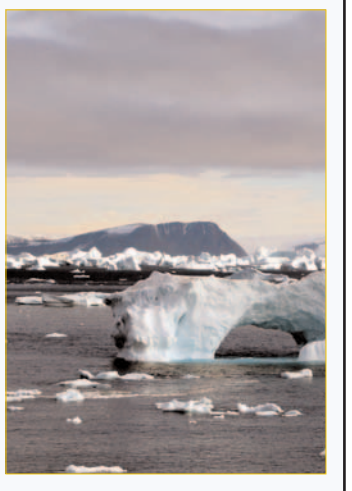

Buzullar eriyor metan sızıyor

MERT TERZİ

8

Onlar çözüm değil savaş istiyor

Deniz Baykal ve ırkçı CHP

"Ergenekon'un avukatı" sonunda ağzından baklayı çıkardı. Hükümetin DTP ile diyalogunu da içeren açılımına tam destek çıkan Milli Güvenlik Kararı bu iflah olmaz ırkçıyı çıldırtmışa benziyor. Açık açık söylüyor: "Bu sürecin sonu çatışma." Dün sahte şeriat korkusuyla darbe için seferber ettiği kitleleri, şimdi savaşın sürmesi için ırkçılığa davet ediyor.

Devletin Kürtlere karşı yürüttüğü savaşta 40 binden fazla insan öldü. 3 bin köy boşaltıldı. Binlerce insan kaybettikleri yakınlarının nereye gömüldüklerini bile bilmiyor. Hapishanelerde 10 binden fazla "terör suçlusu" Kürt bulunuyor. 12 Eylül darbesinden bu yana ise Kürtlerin önemli bir bölümünün işkenceden geçirildiği, geçirilmeyenlerin ise aşağılanma ve ayrımcılıkla yaşadı.

Türkler açısından da durum acıydı. 5003 asker, onlarca korucu ve güvenlik görevlisi bu savaşta öldü. Ölenlerin çoğu erlerdi, anlamsız savaş için cepheye sürülmüş fakir ailelerin çocuklarıydı. Türkiye'nin dört bir yanına tabutlar döndü. Kürt savaşında askerlik yapıp dönenlerse akli dengesini yitirdi. Zonguldak eşi ve ailesinin beş ferdini tek tek vuran kişinin Dağlıca'da bir komanda olması tesadüf değildi. 25 yıllık savaş en az 500 milyar dolar yuttu. Bu para Türk emekçilerden alınan vergilerden çıkarılmıştı. Ölümlerin, çatışmanın yarattığı acıların yanına bir de fakirlik eklendi.

Ama Baykal göre bunlar yetmez. Devlet Kürtler baskı altında tutmaya devam etmeli. Kürt sorununda demokratik çözüm süreci derhal bitirilmeli. Yoksa… "Bu proje bundan sonra da ortaya atılmaya devam edilirse Türkiye'de huzur gerçek anlamda bozulacaktır. Bu sürecin sonunda Türkiye çatışmaya sürüklenecektir."

İnsanı kanı üzerinden siyaset yapmak demek tam da bu olsa gerek. Kimse CHP'nin "sol" olduğunu söylemesin. Karşımızda etnik temizlik kışkırtan ırkçı bir lider, darbe ve savaş kışkırtıcısı bir parti var.

Devlet Bahçeli ve faşist MHP

Türkiye'de Kürt sorununu gündeme getirdiği için anayasal olarak kurulmuş onlarca parti kapatıldı. Kürtlerin yasal siyaset imkânlarını kullanmak için kurduğu tüm partiler kapatıldı. DTP hakkında kapatma davası sürüyor. Başka nedenlerle de partiler kapatıldı, "proletarya diktatörlüğünü" savunduğu ya da "irticacı" olduğu gerekçeleriyle. Yüzde 47 oy alarak iktidara gelmiş AKP'yi kapatmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama bir parti var ki katliamlar yapsa da, onu bunu vursa da, ırkçılık ve nefreti yasa da, açıkça etnik temizlik-dağa çıkmaktan-silahlı mücadeleden bahsetse de kim bu partiye karşı herhangi bir dava açmıyor. Faşist MHP, kimileri tarafından hâlâ meşru bir siyasi güç olarak sunuluyor ve onu dikkate almamız isteniyor.

AKP'nin uzlaşmasını istedikleri MHP'nin lideri Milli Güvenlik Kurulu toplantısından sonra uzlaşma koşullarını da söyledi. Çözüme kesinlikle karşılar ve Bahçeli'ye göre "Türkiye hayati bir kavşak noktasına gelmiştir."

Bahçeli'nin yardımcısı Mehmet Şandır, Führer'in ne demek isteğini tercüme etti. MHP'ye göre Kürt sorununun çözümü "Hıristiyan Batı'nın, Türkleri Anadolu'dan atma hayallerinin gecikmiş bir planı." "Türkiye, Balkanlar ve Ortadoğu gibi parçalatılmaya çalışılıyor. Birileri 25 yıllık dağ mücadelesiyle bu toprakları parçalama hayalindeyse, MHP'liler de 50 yıl dağda mücadeleye hazır."

Dağa çıkma sözleri bir çok kişiye MHP'nin kontrol edemediği için son verdiği Tekir Yaylası şenliklerini hatırlattı. Birkaç bin faşist her yıl Kayseri'deki Tekir Yaylası'nda buluşur, havaya kurşun sıkar ve ulurdu.

Bugün onca ulumaya rağmen toplumun barış ve demokrasiden yana olan çoğunluğu karşısında faşistlerin sesi pek çıkmıyor ya da böyle komik algılanıyor. Evet, onlar kaybeden taraf, ama tehlikeliler.

MHP 25 yıldır süren savaş boyunca Türklerin ve Kürtlerin birlikte yaşadığı Batı'daki birçok ilde iki halkı birbirine kışkırtmaya çalıştı. Bu Ergenekon'un da hedefiydi, gayet uyumlu ilerlediler. 70'lerde Maraş'ta aralarında çocuklar ve hamile kadınların bulunduğu 100'den fazla Alevi'yi doğrayarak ya da boğarak katleden faşistler yeni provokasyon ve katliamları kışkırtıyor.

Barış süreci başladığından bu yana Türkiye'nin her yerinde ülkücü faşistler tarafından asker uğurlamaları düzenleniyor ve her bir şovenist bir gösteri. Kürtlerin yoğunlukta yaşadığı İstanbul'un Gaziosmanpaşa İlçesi Karadeniz Mahallesi'nde bir parka araçlarıyla gelen 50 kişilik faşist grup 'Burası Kürtlere mezar olacak' sloganları attıktan sonra araçlarını parkta bulunan vatandaşların üzerine sürmesiyle ağır yaralanan 71 yaşındaki Bitlis'li İhsan Erbey yaşamını yitirdi. Gaziosmanpaşa'da iki gün önce yine Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bir sokakta çöp kutusuna bırakılan bombanın patlaması sonucu 1 Kürt yaşamını yitirmişti.

Dağa çıkmaya ne güçleri ne de cesaretleri yeter. Ancak onlar şimdi böylesi eylemlerle kan dökmeye başladılar.

Açıkça ırkçılık, faşizm savunan ve bir yöntem olarak terörizmi kullanacağını söyleyen MHP hakkında derhal kapatma davası açılmalıdır. Faşist parti ve Ülkü Ocakları gibi uzantıları derhal kapatılmalı, yöneticileri hakkında soruşturma açılmalıdır. Kardeş kanı dökeceğini söyleyen Bahçeli yargılanmalıdır.

Erbakan ve devletçi Saadet Partisi

Deniz Baykal ve Devlet Bahçeli'den sonra Kürt sorununun barışçıl çözümüne açıkça karşı çıkan isim Erbakan oldu.

Saadet Partisi'nin manevi lideri Erbakan'a göre "Kürt meselesi diye, Türkiye'nin bölünmesini istiyorlar." 1960'lardan bu yana aktif bir siyasetçi olan Erbakan'a göre bir Kürt sorunu zaten yok: "Böyle Türk-Kürt diye, ayrım diye bir meselemiz yok. Kürt-Türk birbirimizin kardeşiyiz. Tek bir milletiz, tek bir ümmetiz." Bu sorunun kökü dışarıda, şu Avrupalılar yok mu onlar bölüyor. Neden mi Haim "Naum planını" uygulamak için. Ama bu plan da ne? Kimsenin bilmediği, ama Erbakan'ın bildiği bu plana göre "dış güçler" Türkiye'yi İsrail'e "vilayet" yapmak istiyor!

Erbakan'ın savaş açılımının oldukça fantastik. Ergenekoncular tarafından ortaya atılan ve sonra popülerleşen "Büyük Ortadoğu Planı"nın yeni bir versiyonu. İlginç olan ise Erbakan'ın ABD'yi değil bütünüyle Avrupa Birliği'ni hedef alıyor olması.

Erbakan'ın bu tutumu yaşıyla açıklanabilir mi? Saadet Partisi'nin "genç" Genel Başkanı Numan Kurtulmuş, Mardin'deki "töre" katliamının ardından idam cezasının yeniden getirilmesini savunmuştu. Onlar da milliyetçi, kemalizme düşman gibi gözükseler de şimdi Misak-ı Milli'yi savunmak için CHP ve MHP ile kol kolalar.

Ergenekon'un SP sevgisi

29 Mart yerel seçimlerinden önce, Ergenekoncu Mehmet Haberal'in kanalı Başkent TV'deki bir canlı yayında açık unutulan mikrofon, laiklik savaşçılarının nasıl kolayca "irtica" sempatizanına dönüştüğünü ortaya koymuştu.

"Kanal B Genel Müdürü Nahit Duru: Size 1.5 - 2 dakikalık bir haber ayırsalardı. O Doğan Grubu da dahil... Şu anda siz kafa kafaya gelmiştiniz.

Kemal Kılıçdaroğlu: Evet

Duru: Önümüzde daha bir hafta 10 gün zaman var. O süre içerisinde de geçerdiniz. Ama bunlar p.şt. Çok ciddi söylüyorum

Kılıçdaroğlu: Tabi... Tabi...

Duru: Ve çok üzülüyorum şimdi, Haberal... Haberal... Bana şu talimatı verdi. Dedi ki, ne yaparsan yap... Ne yaparsan yap...

Kılıçdaroğlu: Evet...

Duru: Bunların (AK Parti`nin) oyunu azaltacak Ankara, İstanbul, İzmir, Adana`nın oyunu artıracak ne p.ştluk biliyorsan hepsini yap dedi. Dedim ki hocam, yani biz tabi bu adamlarımızı çıkaracağız, ama esas Saadet`i (Saadet Partisi`ni) çıkarmak lazım. Niye dedi. Dedim bunlarda CHP`ye oy 1 gidecekse Saadet`e 3 gitme ihtimali var.

Kılıçdaroğlu: Evet...

Duru: Çıkarabilir miyiz dedi. Dedim ki Ertan Yülek`i tanıyorum konuşurum çıkarırız. Ertan`ı ben de tanıyorum dedi. O zaman siz konuşun dedim.

Kılıçdaroğlu: Ben de tanıyorum.

Duru: Ertan abiye açtım telefonu Saadet Partisi`nden istediğim adamı, Genel başkanları dahil getirdim. Buraya getirdim ve 1000`in üzerinde SMS geldi Saadet Partisi genel başkanına. Ve ben inanıyorum ki en az bir puan artırdı."

Peki ya diğerlerine ne demeli?

Savaştan ve çözümsüzlükten yana olanlar barış sürecini "dış kaynaklı" olarak görüyor. Aşırı sağcıların, ırkçıların ve faşistlerin böyle görmesi normal. Peki ya bu cepheyle neredeyse aynı argümanlarla barış sürecine karşı çıkan "sol"a ne demeli?

TKP'ye göre bu süreç tamamen dış kaynaklı. Kürtlerin onca bedel ödeyerek kazandıkları bir zafer, Türklerin artık yeter diyerek kendi egemenlerini ilk kez sorgulaması değil. ABD emperyalizminin oyunu. Amaç Türkiye'yi bölmek. TKP ise milli birlikten yana ve barışa açıkça karşı.

ÖDP'ye göre insani yönden bu süreç iyi, analar ağlamasın, çocuklar ölmesin. Ama o da TKP gibi barış sürecini ABD emperyalizminin bir oyunu olarak görüyor. Diyor ki şimdi susuyoruz, ama bu aslında karşıyız bu işe, o yüzden destekte olmayacağız.

Halkevleri'de aynı görüşte.

Bu üç siyasi güç Ergenekon soruşturmasına karşı açıkça tutum almış, darbeye karşı çıkanları "Fettullahçı", "Sorosçu", "liberal" olarak nitelemişti. Şimdi de barış sürecine karşı çıkmak noktasında buluştular.

Ama bu akıl almaz bir durum değil mi?

Nasıl olur da aşırı sağ ve "sol" aynı argümanlara, aynı teşhislere ve aynı tutuma sahip olabilir? Çünkü onlarda diğerleri gibi şoven. Kendi ezen uluslarının bakış açısıyla ve önceliklerleriyle devam ediyorlar. Buna sosyal-şovenizm denir.

Ergenekon soruşturması olmasaydı...

Bir yandan Kürt sorununda çözüm konuşuluyor, öte yandan Ergenekon hakkında yeni belgeler ne denli korkunç şeyler planladıklarını bir çok kanıtla ortaya koyuyor.

Ergenekon 3. İddianamesinin delilleri arasındaki belgeler bu ülkede Ermenilere, azınlıklara, Kürtlere, Alevilere, sosyalistlere, Sünni dindarlara kan kusturanları açıkça sergiliyor. İşte bir kaçı:

Kafa koparmaca

Ergenekon soruşturmasının ardından ABD'ye kaçan Bedrettin Dalan, meğerse Türkiye'nin en zengin adamlarından biri olan Rahmi Koç'a, "senin kafan değerli, ben alacağım kelleni" demiş. Bunu Ergenekoncu Mehmet Haberal'a telefonda anlatmış ve kayda geçmiş. Rahmi Koç'un ona "seni Menderes gibi astıracağız" dediği kayda geçmiş. Biri İstanbul'un belediye başkanı, diğer ise ailesiyle birlikte Türkiye'nin sahibi olan kişi.

İç temizlik

İbrahim Şahin'in üzerinden çıkan el yazısı kroki, suikast planları ve notlar büyük bir "iç temizlik" hazırlığı olduğunu gösteriyor. Özel Harekatçı polis ve bir kontrgerilla şefi olduğu bilinen Şahin, ifadesinde Veli Küçük'ün yerine Genelkurmay tarafından İç Güvenlik müsteşarı olarak atandığını söylüyor. S1 adlı, subaylardan ve polislerden seçilen özel bir birim kurmuş. Kendisine "bu S1'in işi ne olacak" diye soran elemanına verdiği yanıt, dineleme sonucu kayda geçmiş: İç temizlik. DTP'liler, Ahmet Türk, Osman Baydemir, Sebahat Tuncel, Nobel ödüllü romancı Orhan Pamuk, ünlü gazeteci Fehmi Koru, Alevi Bektaşi Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız ile Pir Sultan Abdal Derneği eski Genel Başkanı Kazım Genç'in de aralarında olduğu onlarca kişiyi öldüreceklerdi. Bu kişilerin arasında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan da vardı.

Irkçılık

Şahin'in notları ise ırkçı fişlemenin boyutlarını sergiliyor:

"DTP içinde 580 Ermeni, Süryani ve Yezidi var", "Hikmet Çetin'in babası PKK'nın ve ASALA'nın para kaynağıdır", "Devlet Bahçeli'nin büyük annesi tecavüze uğramış bir Ermeni yetimidir", "Mehmet Şahdır, Yozgatlıyım diye övünür, Ermeni'dir", "Ahmet Türk'ün dedesi tehcirde din değiştirmiş..."

"Ermeni Soysuzlar. Yatağımdaki Düşman Filmi. MHP. Ermeni yetimlere her yıl 200 altın tahsisat bağlanmasını sağlayan Adana Valisi Cemal Paşa'nın kardeşine 12 yaşında bir kız çocuğu verirler. Ama o evlatlığa tecavüz eder, kız hamile kalınca onu karısı yapar

Kızın adı Saadet'tir

Ve bu saadet MHP lideri Devlet Bahçeli'nin büyük annesidir."

"DTP-HAKOP'UN AKRABALARI. Ahmet Türk 1925'de Türk soyadını almış bu Ermeni. Dedesi tehcirde din değiştirmiş. Tunceli, Elazığ, Erzincan, Sason. Hangi partiden olursa olsun. Ermeni. Mehmet Eymür. Siirtlidir-Ermenidir." 27 Nisan e-muhtırasının ünlü cümlesi "Ne mutlu Türküm demeyenler düşmanımızdır" Şahin tarafından fazlasıyla kavranmış

Ergenekon'un adı 1971'de kondu

Ergenekon davasına delil olarak sunulan bir telefon kaydı ise darbecilerin taktığı "sol" "ilerici" maskenin kökenine ışık tutuyor. Erol Mütercimler ile Hüseyin Vural Vural arasında geçen telefon konuşması:

H.V.V.: Ergenekon nedir biliyor musun.

E.M.: Yo hayır siz söyleyin belli ki bi şey var kritik bi şey var

H.V.V.: Kritik de diii Dokuz Martçıların İstanbul grubunun koyduğu isimdir o paroladır.

E.M.: Onu bilmiyorum onu ilk defa öğreniyorum.

H.V.V.: Aaaa ya bak bende onun kartı da var be.

E.M.: Allahımız aşkına. Ya bunu kimse bilmiyor.

H.V.V.: Hiç kimse bilmez bunu. Erol bilir bilmem ne bilir yani İstanbul grubu sadece İstanbul grubunun askerleri bilir. Anladın mı o seninki bi şeyler söylüyorsa oo hain herif Menduh Ulutürk. O belki bunları ellerini geçti tabi konuşmadan.

E.M.: Haa o bunu biliyor oo.

H.V.V.: Bunu söylemeye çalıştı o.

9 Mart cuntacıları kimdi? İlhan Selçuk ve arkadaşları Doğan Avcıoğlu, Cemal Reşit Eyüpoğlu, Mümtaz Soysal, İlhami Soysal'dı. 9 Mart 1972 günü bir askeri darbe yapacaklardı. Bu başarısız oldu. Darbe diğer bir cuntadan 12 Mart günü geldi. Ama bu konuşmaya göre 9 Mart cuntacıları emellerinden hiç vazgeçmedi ve Ergenekon adlı olabildiğince karanlık bir örgüt kurdu. Bunları anlatan Memduh Ünlütürk ise dönemin gözde generallerinden biriydi ve kontrgerilla üyesi olduğunu açıklamıştı. Ama sol o zamandan beri İlhan Selçuk'u ve Cumhuriyeti'ni sol olarak gördü.

Ergenekon'u bitirin!

Tüm bunların konuşuluyor olması, Kürt sorununun çözümünü, azınlıkların baskı altında tutuluşunu, Alevi ve Sünni dindarların inançları yüzünden uğradığı baskıyı ve demokratikleşmenin kaçınılmazlığını ortaya koyuyor. Bu dava ve operasyon olmasaydı, Türkiye'nin fakir ve ezilen hakları başka bir noktada olabilirdi.

Çözüm için muhatap belli

Kürt sorununun barışçıl çözümü için başlayan süreç bugün kritik bir noktaya girdi.

İlk başta Kürtlerin ve Türklerin barış umudu duruyor. Tarihte ilk kez Kürt sorununun çözümünden bahsediliyor, ama kimse sokağa çıkıp çözümsüzlüğü savunmaya, yakın geçmişteki gibi Türk bayraklarını alıp miting alanlarına koşup, şoven çığlıklar atamıyor. Çünkü karşılarında barış ve çözüm isteyen, umutlu bir çoğunluk var.

Kürtler ne istediklerini zaten uzun zamandır söylüyor.

Tarihte 29 kez ayaklandılar. Son ayaklanmanın başlattığı silahlı direniş 25 yıldır sürüyor. Dünyanın dördüncü büyük ordusu bir kaç bin gerillayı bir türlü yenemedi. Sayısız askeri hata ve savaş yalanları söyleyerek yürüttüğü savaşta aslında mağlup oldu. Kendilerine verilen sözler hiç tutulmamış, varlıkları, dilleri, kültürleri inkar edilmiş, yüzlerce yıldır yaşadıkları köylerin bile adı değiştirilmiş bu halk eşit koşullarda kardeş olmak istiyor ve onca yıllık ezilmişliğine rağmen barış için elini uzatıyor.

Türklerinse kafası karışık.

CHP ve MHP açıkça savaş istiyor, ırkçılık yapıyor, Kürtleri kışkırtıyor.

Çözüme aktif olarak katkıda bulunması beklenen kendini sol olarak adlandıran bazı partiler barışı bir Amerikan planı, Kürtleri ise bir Amerikan kuyrukçusu olarak gösteriyor.

AKP ise bir yandan çözümde ısrarlı olduğunu söylerken, öte yandan PKK ve Abdullah Öcalan'ı asla muhatap almayacaklarını dile getiriyor.

Cumhurbaşkanı Gül ve MGK toplantısı aynı görüşü tasdik ediyor.

Türk halkının evlatlarını ve parasını yitirdiği bu anlamsız savaşın bitmesinden yana olan umudu böylece bir çok parçaya bölünüyor.

Çözümden yana olanların da kafası karışık. Barış aktivisti bir sosyalist olan romancı Oya Baydar "Sorunun kalıcı çözümü Türk tarafının olduğu kadar Kürt tarafının da kendi saplantılı kırmızı çizgilerinden kurtulabilmesinden geçiyor" diyebiliyor.

Türkler Kürtlerin nasıl yaşayacakları konusunda kendilerini belirleyici olarak görmekten bir türlü vazgeçemiyor. Barış sürecinin önündeki başlıca engel budur. Artık bir Kürt sorununun değil bir Türk sorunun olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Kendilerine verilen sözler hiç tutulmamış, varlıkları, dilleri, kültürleri inkar edilmiş, yüzlerce yıldır yaşadıkları köylerin bile adı değiştirilmiş bu halk eşit koşullarda kardeş olmak istiyor ve onca yıllık ezilmişliğine rağmen barış için elini uzatıyor."

Ancak Türkler Kürtleri kendileri gibi eşit haklara sahip bir ulus olarak görmeden ne barış ne de Kürt sorununun çözümü olanaklıdır. Kürtler, dünyanın en kalabalık devletsiz ulusu, PKK'yi kendi siyasal temsilcisi, Abdullah Öcalan'ı ise kendi liderleri olarak görüyor. DTP, tüm bu süreci kolaylaştıran bir aktör, ama bugün de görüldüğü gibi muhatap o değil. Kürt sorununun çözümü için devletin tek bir muhatabı var o da Öcalan.

Türkler Kürtlerden bu koşulu öne sürmemesini istiyor. Ezen ulus ezdiği ulusa diyor ki "sen politik tercihlerinden vazgeç ben de haklarını vereyim." Bu kardeşçe bir tutum değil. Tam tersine 90 küsur yıldır uygulanan resmi devlet politikasının devamı ve Kürtler buna boyun eğmiyor. O halde ne yapacaksınız? Yeniden savaşa başlayacaksınız? Kürtleri ezmeye ve trilyonları savaşa akıtmaya devam mı edeceksiniz? Bu politika zaten iflas etmedi mi? Kürtlerin buna boyun eğeceğini mi zannediyorsunuz?

Öcalan'ın avukatlarla görüşmesi sudan gerekçelerle engelleniyor.

PKK'nin yaptığı tek taraflı ateşkes gelecek hafta 1 Eylül'de bitiyor.

1 Eylül günü Diyarbakır'da 1 milyon Kürdün barış için toplanması bekleniyor.

Çözümsüzlük isteyenler iç savaş çığlıkları atıyor.

Ortada bir Türk sorunu var, Türk işçiler ve sosyalistler bu sorunu çözmelidir.

Milliyetçiliğe ve şovenizme karşı amansız bir mücadele yürütmeliyiz.

Şovenizme bulaşmış neredeyse tüm siyasal akımların anlatmadığı gerçeği Türk emekçilere anlatmalıyız. Barış için devletin muhatabı Öcalan'dır, kan dökülmemesini istiyorsan derhal onunla masaya otur.

Bir başka ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Barış hem Kürtlerin hem de işçi sınıfının çıkarınadır. Neredeyse tüm Türk siyasi akımları çuvallarken, sendikaların blok olarak barış sürecine destek vermesi bundandır.

Volkan Akyıldırım

GÖRÜŞ

TÜSİAD ve "terör"

Aydın Doğan Yalçındağ'ın *Gençlik ve Uyum* adlı kitabını okumadım. Ama çok önemli bir kitap olsa gerek. Genç yazarın dedesi, torunuyla gurur duyduğunu söylemiş. Teyzesi Vuslat Doğan Sabancı ise, "Uyum, özellikle de gençler arasında uyum önemli bir olay" demiş. Kitap Türkçe, Almanca ve İngilizce olmak üzere üç dilde yayınlanmış. Ben olsam, ben de gurur duyardım vallahi.

Uyum önemli bir olay ama, delikanlının annesi daha da önemli. Arzuhan Doğan Yalçındağ, TÜSİAD başkanı. Ve geçen hafta uyumdan çok daha önemli bir konuda İçişleri Bakanı Beşir Atalay'la konuşurken şöyle demiş:

"Demokratikleşme sürecini canlandırmak için bireysel hak ve özgürlükler, Siyasi Partiler Yasası, Seçim Yasası, yargı reformu öncelikli olarak ele alınmalı ve toplumsal uzlaşmayla gerçekleştirilecek anayasa değişikliği ile sürdürülmelidir görüşündeyiz. Bu arka plan değerlendirmesinin önünde, hiç şüphesiz yaklaşık çeyrek yüzyıldan fazla bir süredir on binlerce insanımızın hayatına mal olan terör olgusunu, çözülmesi gereken en önemli problem olarak görmekteyiz. Terör sorununun çözülememesi, Türkiye'nin tüm gelişme perspektiflerini doğrudan veya dolaylı olarak tıkamaktadır."

Gazeteler Yalçındağ Hanım'ın "Kürt sorunu" demeyip "terör sorunu" demesi üzerinde durdu. TÜSİAD'ın 1997'de Meclis'e sunduğu Demokratikleşme Perspektifleri Raporu'nda alt başlıklardan birinin "Kürt sorunu" olduğu, bu soruna sekiz sayfa ayrıldığı ve Kürtçe isim yasağının kalkması, yer adlarının iade edilmesi, anadilde eğitim hakkı, Kürtçe TV yayını gibi önerilerin yer aldığı anlatıldı. TÜSİAD'ın 2001 yılında yayınlanan bir raporunda "Kürt sorunu" ibaresinin olmadığı, ama kültürel hakların tanınması ve dil yasaklarının kalkması konularında öneriler yapıldığı hatırlatıldı.

Bence önemli olan TÜSİAD'ın meseleye ne ad taktığı değil. "Terör" deyip demediği değil.

Ne diyor Yalçındağ? "Sorununun çözülememesi, Türkiye'nin tüm gelişme perspektiflerini doğrudan veya dolaylı olarak tıkamaktadır" diyor. Yani adı ne olursa olsun, "Çözün şu sorunu!" diyor.

Zaten TÜSİAD yıllardır bunu söylüyor. Sadece yukarıda sözü geçen raporlarda da değil. Büyük sermayenin doğrudan temsilcileri olan tüm politikacılar, başta Turgut Özal, Tansu Çiller ve Cem Boyner olmak üzere, hep bunu söylemiş, çözüm yolları aramıştır.

Çok doğal. Bu savaş büyük sermayeye hiçbir fayda sağlamadığı gibi, yıllardır çok büyük zarar etmesine neden olmaktadır, müthiş bir kaynak kaybına yol açmaktadır.

Zaten büyük sermayeyi arkasına almış olmasa, AKP hükümetinin şu son dönemde attığı adımları atması düşünülemezdi. Sırtını sağlam yere dayamayan bir hükümetin bu kadar tehlikeli işlere girişmesi mümkün bile olmazdı.

Peki, Yalçındağ niye "terör" diyor o zaman?

E yahu bunlar egemen sınıf. Birey olarak her türlü düşünceleri olabilir, ama sınıf olarak kâr ve birikim dışında hiçbir inançları yoktur. Gereksiz yere keskin tavırlar sergileyip kendi konumlarını tehlikeye atmak akıllarından bile geçmez. Kârlarına dokunulmadığı sürece, AKP ile de iyi geçinirler; yarın darbe olsa, askerle de iyi geçinirler. Bugün "terör" derler, yarın "barış" derler.

Ağızlarına almayacakları tek şey işçi haklarıdır, üretenlerin yönetmesidir, sosyalizmdir.

Roni Margulies

İşsiz öğretmenler kadrolu atamalar için yürüdü

Sİ İzmir - 24 Ağustos günü İzmirde Konak YKM önünde toplanan yaklaşık 600 ataması yapılamayan öğretmen bir eylem gerçekleştirdi.

Buradan sloganlarla eski sümerbank önüne kadar yürüyen öğretmenler. Sık sık "savaşa değil eğitime bütçe", "sözleşmeli köle olmayacağız", "dersanede köle olmayacağız" gibi sloganlar attılar. Yürüyüş sonunda Atanamayan Öğretmenler Platformu adına bir basın açıklaması okundu. Okunan basın açıklamasında, sayıları her yıl binlerce 200 bin güvenceli iş bekleyen öğretmen olduklarını, ülkede öğretmen açığı yüzbinlerle ifade edilirken, anadolunun pekçok yerinde öğretmen olmadığı için gençler eğitim alamazken, eğitimi ticarileştirme yolunda adımlar atan hükümet öğretmen alımını 15 bin ile sınırlı tutmaktadır denildi. Öğretmen açığı yok denirken bir yandan da öğretmenlik adı altında 500 liraya, açlık sınırının altında çalışmak zorunda bırakılan öğretmenlere okullar doldurulmaktadır. Bu arkadaşlarımıza dayanılarak okullarda öğretmen açığı yokmuş gibi gösteren hükümet öğretmen atamalarının az sayıda kalması için bahane yaratmaktadır. Hükümet isyihdam etmemesine mali durumu göstermektedir ancak bu bu bir öncelik sorunudur. Eğitime ayrılan pay %3 ile pek çok kurumu altında kalmıştır. Hükümet işsizlik fonunda biriken 42 milyar karayollarına yani müteahitlere ayırarak sermayeye peşkeş çekmiştir. Bu parayla 100 bin öğretmenin 17 yıllık maaşları ödenebilmektedir.

Basın açıklaması ardından tebeşir bırakan öğretmenler 29 ağustosta Ankarada gerçekleşecek olan merkezi miting için çağrı yaptılar.

Emin Şakir

Asil Çelik işçileri açlık grevine başladı

Bursa Asil Çelik Sanayi ve Ticaret AŞ'de grev yapan işçiler açlık grevine başladılar. 30 Ocak'tan beri grevde olan işçilere DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi destek ziyaretinde bulundu. İşçiler adına okuduğu basın açıklamasında Çelebi şunları söyledi: "Yaklaşık 7 aydır 750 üyemizle haklarımız ve geleceğimiz için 30 Ocak'tan beri devam eden grev sürecinde dün açlık grevi başlatılmıştır. Asil Çelik'in derhal kamulaştırılarak, ülke ekonomisine ve işçilere verilen bu zararın bir an önce giderilmesini talep ediyoruz. Burada açlık pahasına direnen insanlar sadece Asil Çelik işçileri veya bu bölge için değil, Türkiye işçi sınıfının hakları için, kriz fırsatçılığına, özelleştirme soygununa karşı da mücadele etmektedir. Bu konuda başta Başbakan ile Çalışma ve Güvenlik Bakanı olmak üzere ülkeyi yönetme iddiasında olan Hükümeti ve sorumlu olan herkesi göreve çağırıyoruz."

Tuna Öztürk

Asemat Otomotiv'de grev 8. ayında

Bursa Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Asemat Otomotiv'de işçiler yaklaşık 8 aydır grevdeler. Geçtiğimiz hafta bir basın açıklaması yapan işçiler, işverenin krizi bahane ederek zam yapmadan üretimi devam ettirmek istediğini belirttiler. İşçiler adına bir konuşma yapan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu "60 çalışan grevdeyken onların yerine dışarıdan işçi getirilip üretime devam edilemez. İşveren yasalara aykırı hareket ederek fabrikada üretim yapıyor" dedi. Basın açıklamasının ardından işçiler slogan atarak yürüyüş yaptılar.

Tis yoksa grev var

Sİ İzmir- Haziran cuma günü Konak eski sümer bank önünde toplanan KESK üyeleri İZSU binası önüne kadar DSİP'in de destek bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Tis yoksa grev var" pankartı açan emekçiler burada bir oturma eylemi gerçekleştirdi.

Oturma eyleminin ardından okunan basın açıklamasında Eğitim-Sen 6 Nolu Şube Sekreteri Duran Sınacı, toplu görüşmelerde yapılanın "fikir jimnastiği" olduğunu söyledi. Sınacı, "Yapılan oturumlar KESK'in TİS dışında masaya oturmama tavrının ne kadar doğru olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır" dedi, "TİS yoksa grev var" uyarısında bulundu. Emekçiler eylem sırasında sık sık "TİS yoksa grev var", "Yaşasın iş ekmek özgürlük mücadelemiz","Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Savaşa değil emekçiye bütçe" sloganlarını attı.

Deprem paraları nereye gitti?

Deprem için toplanan kaynakların nerelere harcandığı belirsiz. Konuyla ilgili İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın raporuna göre ;1999 yılından bugüne kadar sadece vergi gelirleriyle yaklaşık 24.1 milyar TL deprem vergisi toplandı.

Gölcük ve hemen ardından Düzce merkezinde yaşanan depremlerin üzerinden tam 10 yıl geçti. Depremde on binlerce insan hayatını kaybetti. Ancak geçen sürede ne acılar dindirildi ne de yeterli tedbirler alındı.

Deprem sonucunda ölenlerin çoğunluğunun yoksullar olduğu gerçeği kamuoyundan gizlenmeye çalışılarak "hepimiz aynı gemideyiz" masalları anlatıldı. Oysa deprem mağdurları özelleştirme nedeniyle acil sağlık hizmetlerinden bile yararlanamadılar. Ölümlerde devletin ihmali açıkça ortadaydı. Ancak üç beş tane müteahhidi hedef gösterilerek, bütün suç onlara yıkıldı. Onlara da iki ila beş yıl arası hapis cezası verdiler. Binlerce emekçi ve yoksulun hayatını kaybetmesi yetmiyormuş gibi bir de "Mezarda Emeklilik Yasası"nı çıkardılar. Üstüne üstlük vergilere yüklendiler. Vatandaşların bağışları, çıkarılan bedelli askerlik uygulaması, uluslararası kuruluşların ve ülkelerin hibe şeklindeki yardımları da deprem felaketinin yaralarını sarmak için hükümetlerin kontrolüne bırakıldı

Bunun ancak yaklaşık 6 milyar doları depremzedeler için kullanıldı. Bugün hala birçok depremzede kalıcı konutlara geçirilemedi. Öte yandan başta sağlık kuruluşları olmak üzere pek çok kamu kuruluşları yapısal olarak güçlendirilmeyi bekliyor. Türkiye'de hala kamu kuruluşlarında deprem taramasının yüzde 10'unun bile bitirilmemiş. Köprü ve viyadüklerde sismik güçlendirme çalışmalarına henüz başlanıyor. Hastanelerde ve okullarda deprem güçlendirme çalışmaları ise yetersiz.

Deprem için toplanan kaynakların nerelere harcandığı belirsiz. Konuyla ilgili İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın raporuna göre ;1999 yılından bugüne kadar sadece vergi gelirleriyle yaklaşık 24.1 milyar TL deprem vergisi toplandı. 2009 yılı sonuna kadar elde edilecek devrem vergisi geliri ise 27.2 milyar doları bulacak. İSMMMO'nun hesabına göre sadece cep telefonuyla konuşulduğu için ödenilen vergi 22,2 milyar TL'yi geçti. Bu rakam yıl sonuna kadar 25 milyar TL'yi geçecek. 2004 yılında sona erdirilen özel işlem vergilerinden ise 1.8 milyar TL gelir elde edildi.

Türkiye 2004 yılına kadar olan dönemde, at yarışlarında oynadığı kolonlardan, iç hat uçuşlarındaki biletlerinden, tapu işlemlerinden, otomobil alımındaki tescil işlemlerinden depremzedeler için ödeme yaptı. Depremin ilk birinci yılında 180 milyon dolar bağış toplandı. O dönemde bedelli askerlik de depremin yol açtığı zararın tazmini için yeniden devreye sokuldu. 2 yıllık uygulama süresince yaklaşık 200 milyon dolar civarında bir gelir elde edildi. Uluslararası kuruluşlar tarafından toplam 3.5 milyar dolar yardım yapıldı.

Çağla Oflas

Nijerya: Açlık, susuzluk ve kolera

Nijerya'nın Adamava eyaletinde 15 gün önce başlayan kolera salgını 52 kişinin ölümüne, yüzlerce insanın hastalanmasına neden oldu. Temiz suya ulaşamamaktan kaynaklanan kolera özellikle Sahra Altı Afrikasında oldukça yaygın.

Yine Nijerya'da 2008 Eylül'ündeki salgın sonucu yaklaşık 100 kişi ölmüştü. Ağustos 2008'de Zimbabwe'de başlayan kolera salgını ise 1 yıl içerisinde yaklaşık 5000 kişinin ölümüne neden oldu. 2006'da Sudan, Angola ve yine Nijerya'da toplamda binlerce kişi kolera yüzünden hayatını kaybetti.

İlk olarak 19. yüzyılda yayılan ve o dönem milyonlarca insanı öldüren kolera aslında günümüzde kolay engellenebilen ve tedavi edilebilen bir hastalık. Uygun tedavi uygulandığı takdirde ölüm riski %1'in altında. Ancak Afrika'da koleraya yakalanan her iki kişiden biri ölüyor. Bunun sebebi tedavi için gerekli ilaçların yoksul halk tarafından karşılanamaması.

Hastalığın bu kadar hızlı yayılmasının sebebi ise temiz suya ulaşmada güçlük çekilmesi. Kolera en hızlı biçimde yayılacak ortamı kirli sularda buluyor. Afrika'da ise milyonlarca insan temiz suya ulaşamadığı için kolayca bu hastalığa yakalanıyor. Ayrıca Dünya Sağlık Örgütü tarafından hazırlanan raporlarda küresel ısınmayla beraber koleranın yayılma hızının arttığına ve diğer bölgelere de sıçrayabileceğine dikkat çekiliyor.

Ortaya çıkışından itibaren iki yüzyıl geçmesine ve tedavisinin bulunmasına rağmen hâlâ her yıl yüzlerce insanın koleradan ölmesinin temel sebebi ise kapitalizm. Afrika'ya uygulanan sömürge politikaları, dış müdahaleler, darbeler ve iç savaşlar olmasa temiz su kaynaklarının kullanımı yaygınlaştırılabilir, savaşlara harcananın yanında çok küçük kalacak bir parayla arıtma tesisleri kurulabilir ve insanların temiz suya ulaşması sağlanabilir.

Tedavi ise ilaç şirketlerinin kâr etme hırsıyla değil, insan ihtiyaçlarına göre uygulansa ölüm oranı çok daha düşük olur. Ancak yıllarca Afrika'nın doğal kaynaklarını sömürerek insanları yoksullaştıran kapitalistler şimdi de ilaç ve su şirketleri vasıtasıyla insanların sağlıklı yaşamasına engel oluyor.

Kimse koleradan ölmek zorunda değil. Kâr için değil, insan ihtiyacına göre düzenlenecek üretim Afrika'da milyonlarca yoksul çocuk, kadın ve erkeğin ölümünün önüne geçebilir.

AFGANİSTAN

İşgalin gölgesinde "demokrasi sınavı"

Geçtiğimiz hafta Afganistan'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimleri büyük medya tarafından sık sık "demokrasi sınavı" başlığıyla verildi. Ancak seçimler, kimin seçildiğinden bağımsız olarak tek bir sonucu işaret ediyordu: işgalin getirdiği yozlaşma.

Seçimlere katılmadığı halde esas damgayı vuran güç Taliban oldu. 2001'de marjinalleşmiş bir grupken, ABD ve NATO'nun işgaline direnen tek güç olarak gittikçe artan bir destek gören ve güçlenen Taliban seçimleri tanımadığını duyurdu ve gerek seçim öncesinde gerekse seçim esnasında tehdit ve saldırılarla katılımı engellemeye çalıştı. Saldırılar ve çıkan çatışmalar sonucu 30'a yakın kişi ölürken, özellikle Taliban'ın güçlü olduğu güney bölgelerinde katılım %5'in altına düştü. Genel katılım oranının ise %40 civarında olduğu belirtiliyor.

Ancak katılımın düşüklüğünün sebebi, medyada sıkça dile getirilenin aksine yalnızca Taliban'ın tehditleri değil. Taliban'ın güçlü olduğu bölgelerde katılımın düşük olması tehditlerden ziyade, bu bölgelerin işgalcilerin en yoğun saldırılarına maruz kalmasıyla da alakalı. Zaten Taliban'ın buralarda güçlü olmasının sebebi de bu. İşgalden en çok zararı gören bölge halkı, işgale direnmeyen ve savaşın getirdiği açlık, yoksulluk ve adaletsizlik gibi konularda yıllardır bir çözüm sunamayan Karzai'ye güvenmiyor. Karzai'nin kabinesinde dış işleri bakanlığı yapmış olan ve ondan sonra en güçlü aday olarak sunulan Abdullah Abdullah'ın durumu da pek farklı değil. Hal böyle olunca işgale karşı çıkan tek örgütlü güç olarak Taliban giderek güçlenen bir alternatif haline geliyor.

İşgalci güçler, yani ABD ile bölgede asker bulunduran NATO üyesi egemen sınıflar için de seçim birçok ikilem içeriyor. Bir yandan "istikrar" adına, yani bölgeyi kontrol edebilmek adına Karzai'nin kazanması sağlanmaya çalışılıyor. Karzai ve rakibi Abdullah yanlıları birbirlerini seçime hile karıştırmakla suçluyor. Bu suçlamalar çeşitli bölgelerden gelen birçok hile iddiası ve kanıtlarıyla doğrulanıyor. Kolayca çıkan seçim boyaları, "güvenlik" adına seçmenlerin askerlerce tehdit edilmesi, kadınların yerine oy kullananlar, birden fazla seçim kartına sahip olanlar ve okuma-yazma bilmeyenlere hangi adaya oy vermesi gerektiğini söyleyenlerin haberleri seçimler boyunca durmak bilmedi.

Diğer yandan işgalciler seçimlerin her şeye rağmen "olabildiğince demokratik" geçtiğini iddia ederek Afganistan'da işlerin düzelmeye başladığı izlenimini de uyandırmaya çalışıyorlar. Bu, işgali meşrulaştırarak kendi halklarını savaşın devamına ikna etme çabalarından biri. Seçimlerin demokratik olmasının önündeki tek engelin Taliban olduğu iddiası da buna dayanıyor ve demokrasi düşmanı Taliban'ı bitirmek için işgalin devam etmesi gerektiğini savunuyorlar. Ancak Taliban'ın halk desteğini arttırması ve güçlenerek kontrol ettiği bölgelerde yerini sağlamlaştırması işgalcileri bir yandan Taliban'la masa oturmaya da zorluyor. Hamid Karzai de seçildiği takdirde Taliban'ın "ılımlı unsurlarıyla" masaya oturarak savaşı bitireceğini iddia etmişti.

Tüm bunlar, katılımın düşüklüğü de göz önünde bulundurulduğunda aslında seçimlerin göstermelik olduğununun işaretleri. Afganistan'da esas mücadele, Taliban'ı bitirmek iddiasıyla savaşı devam ettiren ABD ve NATO ile, işgale karşı direnen Taliban arasında yaşanıyor. Kim seçilirse seçilsin ABD ile ittifakını devam ettirmek ve bir şekilde ABD'nin de desteğiyle Taliban'ı masaya oturmaya zorlamaya çalışmak mecburiyetinde. Taliban ise halk desteğini koruyabildiği ölçüde buna direnecektir. Bu şartlar altında seçimlerden demokrasi beklemek veya işgal sürerken Afganistan'ın normalleşebileceğini düşünmek bir hayalden ibaret. ABD ve NATO işgali sona ermeden Afgan halkı özgürleşemez. Ülkede akan kanın durmasının, yoksulluk, açlık ve zorunlu göç gibi sorunların çözülmesinin ön koşulu işgalin sona ermesi ve Afgan halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesidir.

Muhip Tezcan

Kemalizm, ırkçılık, Kürtler

"Bakın elimde, komutanınıza da okuttum, elimde 1925'in çok gizli derecede yazılmış, içişleri bakanı Şükrü Kaya'nın yazdırmış olduğu özel rapor var. Diyor ki önce tespit edeceksin. Ali, Veli, Hasan, Hüseyin… Önce diyor ekinini yakacaksın. Zorbalık yapıyor, devam ediyor. Hayvanını telef edeceksin. Uslanmadı evini başına yıkacaksın. Uslanmadı öbür dünya ya göç ettireceksin. Kalanını da buradan def edeceksin."

Korg. Selahattin Uğurlu, bir video paylaşım sitesine yüklenen ses kaydında devletin Kürtlere karşı resmi politikasını böyle anlatmıştı. Ekinini yak, hayvanını öldür, evini başına yık, uslanmazsa öldür, kalanı da gönder.

"Güneydoğu'da ise, bölgesel özerklik, resmi dil dışında öğretim gibi ulus-devlet ilkesiyle çatışan isteklere karşı kesin kırmızıçizgiler çizmek ve düzen değiştirici planlı ekonomik-sosyal kalkınmayı öne çıkarıp bu koşullara uymak istemeyenlerin Irak'taki Türkmen nüfusla değiştirilmesini önermek gerekecektir."

Kürt sorunun barışçıl çözümüne itiraz eden "anayasa hukukçusu" Mümtaz Sosyal, anlaşılan yeterince öldürüldüğüne kanaat getirdi ki Kürtleri Irak Türkmenleriyle değiştirmeyi öneriyor.

Faşist MHP'nin grup başkanvekili Oktay Vural, Kürt sorununda çözümün ırkçılığı anayasal düzeye sıçratacağını söylüyor. Ona göre tek bir ırk var, eğer Kürtler'de Türkler'le anayasal düzlemde tanınırsa bu ırkçılık oluyor.

Irkçılığın bu kadar sıradan ve rejimin kuruluş ilkelerinden biri olduğu bu ülkede yaşayan Türk olmayan herkes gibi Mısak-ı Milli sınırları içinde ikinci en kalabalık nüfusa sahip olan Kürtler her zaman ırkçılıkla karşılaştı.

Irkçılığın kökleri

24 Nisan 1920'de Kürtlere kendi kaderlerini tayin hakkı sözü verilmişti, şu savaş bitsin o zaman halledeceğiz denmişti.

16 Ocak 1923'te Mustafa Kemal ile 7 gazeteci arasında yapılan uzun bir toplantıda Kürt meselesi konuşulur. Kemal, muhtariyet "yani özerklikten bahseder.

20 Nisan 1924 Anayasası ortaya çıktığı anda ise Kürtler unutulmuştur. 1924 Anayasa'sının 2. Maddesi der ki " Türk Devleti'nin dili Türkçe"dir.

Kürtçe yasaklanır, tüm Kürtçe şehir, kasaba ve köy isimleri Türkleştirilir.

Kemalist egemen sınıfın milli homojen bir kimlik yaratmaktır. Ulus-devlete damgasını Türklük vurmalıdır.

1931 yılında Mustafa Kemal'in emriyle Türk Tarih Kurumu olur, amacı Türk Tarih Tezini Kemalist ideolojiye uygun olarak düzenlemektir. İtalya'da Mussolini'nin faşist diktatörlüğü sürmektedir, Almanya'da 2 yıl sonra iktidarı alacak Naziler ise ırkçı hegemonyasını büyütmektedir. Türk Tarih Tezi'de dönemin ırkçı iklimin bir özetidir, bu teze göre: Medeniyetin ilk çıkış yeri ve beşiği Orta Asya'dır. Beyaz ırkın ilk yurdu burasıdır. Türkler'de beyaz ırktandır ve kökenleri Orta Asya'dır. Göçler sonucu Anadolu'ya gelen Türkler buraya uygarlığı getirmiştir. Hititler (M.Ö. 2000) Orta Asya'dan gelmiştir ve Türklerin atasıdır.

"1924'ten günümüze kadar gelişen hemen tüm ırkçı olay ve kalkışmaların arkasında devlet vardır. 1970'lerde 5 bin insanı öldüren faşist MHP bile eylemlerini devlet politikaları doğrultusunda ve devletin güçlerini arkasına alarak gerçekleşmiştir."

1935 yılında Güneş Dil Teorisi icat edilir. Bu teoriye göre dünyadaki tüm dillerin anası Türkçedir.

Dönemin ruh halini anlatan cümle "ne mutlu Türküm diyene"dir. Koca bir imparatorluğu kaybetmiş, savaşta yenilmiş, elinde sadece misak-ı milli sınırları kalmış Türk egemen sınıfı farklı etnik kökenlerden gelenleri tek bir potada kaynaştırmak ister. "Dili, kültürü, hedefi ortak olan her yurttaş Türk'tür." Bu tanım açıkça ırkçıdır.

1935 yılında Dersim'e devlet tarafından bir askeri vali atanmak istenir. Oysa Dersim Osmanlı İmparatorluğu döneminde hep özerk bir bir bölge olmuştur. 1937 yılında Dersimliler'de huzursuzluk ve protestolar artar. Ayaklanmacıları 3 uçak filosu bombalar. Dersimliler 1938'te ikince kez ayaklanır, bu da kanla bastırılır. Toplam 40 binden fazla insanın yaşamını yitirdiği, 15 bin Dersimli ise göçmek zorunda kalır. Dersim'in adı Tunceli'dir artık. Kürtlere karşı resmi politika Türk ırkçılığı, inkar ve imhadır.

Kürtlerin aslında "dağ Türkleri" olduğunu, dağda karda yürürken çıkarttıkları 'kart-kurt' sesinden dolayı Kürt olarak anıldıkları, Kürtçe'nin aslında Türkçe'nin bozulmuş bir şivesi olduğu fikri izleyen on yıllarca devletin resmi açıklaması olur.

Irkçılık ve devlet

Nihal Atsız gibi kişiler, özellikle Almanya'da soykırımı gerçekleştiren Hitler'in sempatizanı olan küçük çevreler Türk ırkçılığını simgelemez. Irkçılık Türkiye'de rejimle özdeştir ve bir devlet politikasıdır. Devlet politikasını benimseyen tüm partiler ve kişilikler, hangi siyasal tonda, milliyetçiliğin hangi tonunda olurlarsa olsunlar her zaman bir "iç düşman" gördüler.

Kürtler bu çoğul "iç düşmanın" en büyük parçasıydı. Osmanlı İmparatorluğu yılları boyunca, çok önceden beri yerleştikleri bölgeye haritalarda Kürdistan denmişti. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra tarihsel Kürdistan toprakları Türkiye, Irak, İran ve Suriye olmak üzere dört ayrı devletin sınırlarıyla bölündü.

Türk devleti ve Kemalist rejim bu yüzden hep diken üstündedir. Kürtler üzerindeki statüko, Ankara'dan atanan asker valiler, ordunun her zaman en önemli parçasının sürdürdüğü askeri işgalle sürdürülebilmektedir. 1938 Dersim İsyanı'nı son olmamış, Kürtler 29 kez ayaklanmıştır. Sonuncu ayaklanma ise sürmektedir.

1924'ten günümüze kadar gelişen hemen tüm ırkçı olay ve kalkışmaların arkasında devlet vardır. 1970'lerde 5 bin insanı öldüren faşist MHP bile eylemlerini devlet politikaları doğrultusunda ve devletin ırkçı güçlerini arkasına alarak gerçekleşmiştir.

"Hepimiz kardeşiz, bu cumhuriyeti biz kurduk" diye başlayan, ama "Türkiye'de yaşayan herkes önce Türktür, alt kimlikler farklı olabilir" diye devam söylem Kemalist rejimin değişmeyen ideolojisidir. Baykal, Bahçeli, Başbuğ bugün aynı ırkçı söylemle Kürt sorununda çözümün karşısına çıkıyor.

Volkan Akyıldırım

Ergenekon ve ırkçılık

1980'ler boyunca devlet ve elindeki tek TV kanalı TRT aracılığıyla Abdullah Öcalan ve PKK'yi "Ermeni dölü" olarak adlandırmıştı.

"Doğu sorununun bir Kürt sorunu değil, Ermeni sorunu olduğunu anlattım. 'Bunlar bazılarının hoşuna gitmedi ve buradayım.'' Ergenekon davasındaki ifadesinde Veli Küçük böyle söylemişti.

Ergenekon sanığı İbrahim Şahin'in cebinden çıkan suikast listelerinde 300'den fazla DTP yönetici ve üyesinin "Ermeni" olarak not edilmişti.

1915'te 1 milyon Ermeni'nin katledilmesi bellik ki hafızalardan hiç silinmedi. 20. Yüzyılın ilk jenosidi, Türkiye'de yaşayan ama Türk olmayanlara bakışta neredeyse bir prensip oldu. "Doğulu" olan Kürtlerin imha girişimi, Türk ırkçılığının lanetlediği Ermenilikle gerekçelendirildi.

Buna karşılık uzun yıllar boyunca Türkiye'de tabandan bir ırkçılık gelişmedi. 1980'lerin sonunda ve 90'lar boyunca Kürtlere karşı savaş en şiddetli dönemini yaşasa da onca gerekçe ve kışkırtmaya rağmen Türkler ve Kürtler bir etnik çatışmaya sokulamadı.

1999'da PKK lideri Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin ardından bu kez "idam" kampanyası başlatıldı. Toplumda çok yoğun bir şoven rüzgar estirildi.

2001'de AKP hükümet partisi olmasıyla birlikte bir iddia

ortaya atıldı: Kamu malları, topraklarımız yabancılara satılıyor. Cumhuriyet gazetesi ve Ergenekoncuların denetlediği kimi sendikalar aracılığıyla Türkiye'nin parsel parsel satıldığı yalanı ileri sürüldü. Bu ilk kez yabancı düşmanı fikirlerin toplumda kökleşmesini sağladı.

2003-2004 ise dört başarısız darbe girişimi gerçekleşirken ırkçılık propagandası giderek arttı. Ermeniler, Hıristiyanlar hedef alınırken bu kez Kürtleri hedef alan örgütlenmeler ortaya çıktı. İzmir'de Kürt nüfus artışının kontrol altına alınması talep eden soka stantları açılacaktı.

Bu dönemde Ergenekon, sözcüsü olan Cumhuriyet gazetesi ya da Yeniçağ türü ırkçı yayınlar aracılığıyla düşmanlık tohumları ekti. ABD düşmandı, Kürt sorunu aslında ABD kökenliydi ve Kürtler emperyalizmin piyonuydu. Araplar düşmandı, şeriatçılardı ve Türkiye'de inanç sorunu Suudi kökenliydi. Ermeniler ve azınlıklar ise zaten Hıristiyan Batı'nın birer uzantısı ve ajanıydı.

Bu propagandanın ne denli etkili olduğu Hrant'ın öldürülmesiyle başladı. 14 Nisan 2007'de Ankara'da Tandoğan Meydanı'nda toplanan on binlerce insana kürsünden ırkçı mesajlar verilmişti. Birkaç gün sonra Malatya'da Zirve Kitabevi basılacak ve 3 Hıristiyan katledilecekti. Cumhuriyet Mitingleri uzun yıllardır yaratılmak istenen ırkçı bir toplumsal tabana ulaştıklarını gösterdi.

Bugün Kürtlere karşı pervasızca ırkçılık yapanlar, aslında Ergenekon'un yarattığı nefret ikliminden bahsediyor. Belki darbe yapamadılar ama ırkçı bir taban yaratmayı başardılar.

Hedeflerini bugün biliyoruz. Türkü Kürde, Aleviyi Sünni'ye kışkırtarak bir iç savaş ve darbe ortamı yaratmak. Bunu başaramadılar, ancak bugün Kürt sorununun çözümünü engelleyerek yeniden denemek istiyorlar. Onları durdurmak zorundayız.

6-7 Eylül 1955: İstanbul'daki ırkçı kalkışmanın hedefi Rumlar, Ermeniler, Yahudiler olmuştu.

Kavramlar, benzerlikler, farklılıklar

Milliyetçi: Dünyayı bir uluslar hiyerarşisi olarak gören ve kendini doğal olarak üyesi saydığı ulusun çıkarlarını savunan.

Yurtsever: Kendine "milliyetçi" demekten utanan milliyetçi.

Şovenist: Dünyayı farklı uluslar arasındaki mücadeleyle açıklayan, kendi ulusunun diğer uluslardan üstün olduğunu ve başka ulusları ezebileceğini savunan.

Sosyal-şovenist: Kendi egemen sınıfına muhalifmiş gibi görünen, ama kendi ulusunun milliyetçi fikirlerini savunup başka ulusları ezmeyi savunabilen "solcu."

Irkçı: Dünyayı bir ırklar hiyerarşisi temelinde açıklayan, kendini üstün, diğerlerini ise aşağı olarak gören.

Faşist: Irkçılığı eyleme dönüştüren, "saf olmayanı", "yabancıyı", "zayıfı" kısacası farklı olan ne varsa onu yok etmek isteyen.

Ulusalcı: Hem şovenist hem ırkçı, Kürtlere ve Ermenilere karşıysa faşiste dönüşebilen.

ABD sağından sağlıksız yalanlar!

Amerika'da gündemdeki en önemli tartışma Başkan Baracak Obama tarafından ileri sürülen sağlık reformu var. 315 milyon Amerikalıdan 47 milyonunun sağlık güvencesi yok. Özel sigorta sistemi yüzünden 2 trilyon dolara varan sağlık harcamaları büyük bir bütçe açığına yol açıyor. Reform planı, özel sigortalara karşı federal hükümetin sigorta seçeneği sunmasını ve zenginlerin vergilerinin artırılmasını öngörüyor. Amerikan sağı ise reforma karşı çıkıyor. Alex Callinicos, ABD'deki tartışmayı yorumluyor.

Sizlere Irak işgalini hazırlayan o harika insanlar, öyle görünüyor ki Joseph Goebbels'ın "en iyi yalan en büyük yalandır" felsefesini kalpten benimsemişler. Cumhuriyetçi Partili sağcılar Obama'nın ABD'deki sosyal güvence sistemini tüm Amerikanların erişebileceği bir şekle sokma tasarısına dair hayret verici şeyler söylüyorlar.

Ulusal Sağlık Sistemine karşı en tuhaf iddialardan bir tanesini Fox News'a röportaj veren Jerry Bowyer ismindeki 'yeni muhafazakâr' geliştirdi; röportajın başlığı "Ulusal Sağlık Sistemi terör için zemin hazırlıyor mu?" idi! Bowyer röportajda Glasgow'da havalimanına düzenlenen saldırının failleri arasında Britanyalı doktorlar olduğunu söylüyor, İngiltere'de doktorların sivil köleler olduklarını, bu yüzden de kimsenin doktor olmayı tercih etmediğini iddia ediyordu. Ona göre, Ulusal Sağlık Hizmeti demek Müslüman ülkelerden doktor ithalatı demek olacak, bu da sağlık sisteminin sadece kimsenin yararlanamayacağı kadar bürokratik olmakla kalmaması, aynı zamanda sağlığımızı mücahit doktorlara teslim etmek zorunda kalmamız anlamına gelecek.

Ancak bu zavallı saçmalık, genel olarak inanılan "ölüm heyeti" efsanesi kadar tehlikeli değil.

Sarah Palin, geçenlerde Facebook'ta şöyle yazıyordu: "Karne ile sağlık hizmetinde en çok kim zarar görecek, elbette hastalar, yaşlılar ve engelliler. Benim tanıdığım ve sevdiğim Amerika, yaşlı anne-babamın ya da Down sendromlu bebeğimin Obama'nın 'ölüm heyeti' önünde durup bürokratların haklarında 'toplum için ne kadar verimli' olduklarına bakarak sağlık hizmeti almalarına değip değmeyeceğine kadar verecekleri bir yer değildi".

Bu tarz iddialar, ABD'nin tamamında yaz boyunca öfkeli ve tehditkâr protestoların gerçekleşmesinin sebebi oluyor. Cumhuriyetçi sağı harekete geçiren, büyük bir devlete karşı çıkmaları, kürtaj karşıtlığının etkisi ve sağlığın toplumsallaştırılmasının devlet tarafından kontrol edilen bir çeşit ötanazi olacağını düşünmeleri.

Fiyasko

Tabii olay sadece sağlıktan ibaret değil. Cumhuriyetçi Parti'nin George Bush kanadı, geçtiğimiz Kasım ayında yaşadıkları seçim yenilgisini tersine çevirmek için, yani Obama'ya nihayet çelme takmak için bir fırsat elde ettiklerine inanıyorlar.

Obama'nın sağlık bakanı Kathleen Sebelius dahi geçen Pazar günü Sağlık Sigortasının 'temel bir mesele olmadığını' söyledi.

Tüm bunlardan mantıklı bir sonuç çıkarmak isteyen Financial Times editörü Edward Luce, Richard Hofstadter'ın McCarthy dönemindeki (1950'li yıllar) cadı avını anlattığı 'Amerikan Siyasetinde Paranoid Tarz' isimli ünlü çalışmasına dönüyor. Luce, "Amerika, kökensiz bir toplum, bu da ekonomik sıkıntılar yaşayan ya da statü endişesi yaşayan her bireyin, mücadele etmek zorunda olduğu beyaz orta sınıf tarafından suçlanmasına ve derhal kötü giden her şey için günah keçisi olarak seçilmesine sebep oluyor" diyor. "Hofstadter'ın teorisi 2009 yılıyla uyum gösteriyor. İnsanların Obama'nın sağlık sistemi önergesine karşı çıkıyor olmaları çok daha geniş bir dünya görüşünü yansıtıyor, bu Amerikan değerlerini ve ABD kurumlarını uzaylıların saldırısından korumak isteyenlerin dünya görüşü…"

1994'te Bill Clinton sağlık sisteminde bazı reformlar yapmaya çalıştığında sağcılar bugünkü gibi sokağa çıkmamışlardı. O zaman şirket lobileri gerekeni yapmış ve planı engellemişti.

New York Times'ın haberine göre, bu kez yeni sistemin reklamını yapmak için Obama'nın destekçileri 24 milyon doları ve yeni sistemi destekleyenler bir başka 24 milyon doları gözden çıkardılar. Karşıtlar ise sadece 9 milyon dolar harcayabildiler: "İlaç şirketleri, doktorlar, kâr için çalışan hastaneler ve sendikalı çalışanlardan oluşan bir koalisyon sistemin elden geçirilmesini destekledi. Eczacılık sektörü 1993-94 yıllarında ortaya çıkan ve tıpkı ilaç şirketleri gibi Bill Clinton'ın sağlık reformu planına karşı çıkan kurgusal bir çifti, 'Harry ve Louise'i hayata döndürdü. Ancak bu kez hem eczacılık sektörü hem de bu kurgusal çift cephe değiştirmiş gibi gözüküyor; her ikisi de reformdan yana"

Bu yüzden mesele, kötülüğün güçleri ile Büyük Ecza'nın işe yarar budalaları arasındaki basit bir savaştan ibaret değil. Kafadan çatlak sağcılar Beyaz Saray, Kongre ve Amerikan şirketleri arasındaki bölgeyi karmaşık bir dansla istila ediyorlar.

Umalım ki hikayenin bir de şu kısmıyla ilgili daha fazla bilgi edinebilelim:

"Obama'nın ABD kapitalizmini kurtarmak üzere büyük misyonu".

Çeviri: Berk Efe Altınal

sosyalist işçi

Çözümsüzlüğü savunanlar

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İmralı'dan Kürt açılımıyla ilgili yaptığı ilk açıklamaların ardından yorumlar arka arkaya patladı.

İlk elden MHP şefi Devlet Bahçeli'yle Öcalan'ı aynı kefeye koyanlardan, Öcalan aradan çekilse çok keyifli bir barış süreci yaşanacağını savunanlara, Öcalan'ın savaş zamanının figürü olduğu için barış görüşmelerinde muhatap alınamayacağını iddia edenlere kadar sağdan soldan görüşler açıklanmaya başladı.

Sağdan bu tip görüşlerin açıklanması zaten olağan. Normal olan bu. Ama soldan bu tür açıklamalar gelince daha dikkatli olmak gerekiyor. Zira, sol, bir kez daha sosyal şovenizmle imtihanda.

Geleneğimizde, şovenistin solcu olanına, sosyal şovenist deniyor. Irkçı-solcu gibi bir şey! Irkçının solcusu olur mu? Buralarda oluyor işte. Solcu bilinen bir gazetede, herhalde solcu olduğunu sanan bir yazar tarafından şu cümleler sarf edilebiliyor: "Geçenlerde bir toplantıda 23 yaşlarında bir delikanlı, güzeller güzeli sevgilisinin elinden tutarak küstahça sordu bana:

'Sizce Abdullah Öcalan İmralı'dan çıkmalı mı, çıkmamalı mı?' Önce elimi ak sakalıma götürdüm ve delikanlıyı sözlerimle bir güzel dövdüğümü hayal ettim. Sonra nedense bundan vazgeçtim ve 'Çıkmamalı' dedim. 'Çünkü başka bir yol var.' "Öcalan ömrünün sonuna dek İmralı'da kalsın. Ama bu saygıdeğer kişiyi orada yalnız bırakmamak gerek. Yanına 29 yıldır beslediğimiz Netekim Paşa'yı ve pis kokulu silah arkadaşlarını da yollayalım. Bu yetmez tabi. Kardeşlerine ölüm emri veren tüm suçluları, tüm işkencecileri, tüm zalimleri ve bunu şehvetle destekleyen tüm kalembazları o lanetli adaya tıkalım. Adanın adını da "Gerçek Hayırsız Ada" olarak değiştirelim."

Evet, bu yazı Birgün gazetesinden. Böyle bir yazının yazıldığına inanmayanlar olur diye, linkini de verelim. (http://www.birgun.net/writer_index.php?category_code=1231167572&news_code=1251109663&day=24&month=08&year=2009)

Bu yazı Ortadoğu gazetesinde çıksa, yazarın da MHP üyesi olduğu söylense kimse şaşırmaz. Ne yazık ki solcu bilinen bir gazetede kendini solcu sanan birisi tarafından yazılmış durumda. Bu açık ırkçı-solculuk örneği bir istisna değil. Abdullah Öcalan'ın açıklamalarının ardından soldan gelen eleştiriler de istisna değil. Kürt sorununda çözüm yönünde adımlar ilk atılmaya başlandığı andan itibaren, solda vatanın bölünmez bütünlüğüne tutkuyla bağlı yorumlar yükselmeye başladı.

Ortak yorum, bütün bu olup bitenlerin ABD'nin oyunu olduğu. Belli ki, ulusların kendi kaderini tayin hakkı için egemen ulus milliyetçiliğine karşı mücadeleyi enternasyonalizmin en önemli kıstası olarak gören Lenin de, İngiltere'nin sömürdüğü İrlanda kurtulmadan İngiliz işçi sınıfının özgürlüğünü kazanamayacağını savunan Karl Marks da vakti zamanında ABD'nin oyununa gelmişler.

Uzun bir süredir Türkiye'de politik mücadelede özgürlüğü savunmanın, eşitliği savunmanın, adaleti savunmanın, demokrasiyi savunmanın, halkların kardeşliğini savunmanın, hatta "Hepimiz Hrant'ız" sloganını bile savunmanın adı, ABD'nin oyununa gelmek.

Darbelere karşı mı çıkıyorsunuz? Öyleyse ABD'nin oyununa geldiniz demektir!

Ergenekon davasının sonuna kadar gidilsin mi diyorsunuz? Öyleyse, su katılmamış bir ABD'cisiniz!

Kürt halkının özgürlüğünü mü savunuyorsunuz? Yine Pentagon'a iplerle bağlı bir kukladan başka bir şey değilsiniz? Eğer Pentagon değilse arkanızdaki güç, Avrupa Birliği'dir!

Bu yaklaşımın tehlikeli sonuçları var: Önce Hrant Dink'in cenazesine katılmaz ABD'nin oyununu keşfedenler, sonra Öcalan'ın ömür boyu hapiste kalması gerektiğini savunur, açılım sürecinde ilk iş PKK'nin silah bırakması gerektiğini deklare eder, ezilen ulusun milliyetçiliğindeki demokratik yanı görmezden gelerek ezen ulusun zorba milliyetçiliğiyle aynı kefeye koyar, Veli Küçükleri ve darbecileri yargılayan davalara karşı çıkar, kadınların baş örtüsü özgürlüğünün karşısına dikilir, kısa sürede işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesinin ürünü olan demokratik hakları geliştirme mücadelesini "demokrasi severcilik" olarak aşağılamaya başlar, darbeci Evren'le Abdullah Öcalan'ı aynı kefeye koymakla yetinmez aynı cezaevine koymayı önerir.

Sosyalist İşçi, artık, uzun bir süredir vurguladığı, soldaki derin bölünmenin, Kürt sorununda açılımın ilk adımı atıldığı anda tamamlandığını düşünüyor. Özgürlüklerin karşısında yer alan milliyetçi solcular bir yerde kümeleniyor.

Devrimci sol ise bir başka yerde.

"Muhatapsız çözüm olmaz, Öcalan'la görüşün" diyenler bir yerde, bu "ABD'nin oyunu" diyenler bir başka yerde.

Kazanacak olan devrimci sol olacak. Çünkü kazanacak olan Kürt halkı olacak, darbe karşıtları olacak, Hrant Dink'in arkasından yürüyen yüz binlerce insan olacak, baskılara karşı direnenler olacak.

Çünkü, Kürt sorununda atılan her olumlu adım, işçi sınıfını daha özgür, daha kendine güvenli kılacak.

Antartkika beklenenden çok daha hızla eriyor

Leeds Üniversitesi'nde araştırma yürüten bilim adamlarının Geophysical Research Letters'da yayımlanan araştırmasına göre, en belirgin erime Batı Antarktika'daki Pine Island buzulunda gözlemleniyor. Buzul on yıl önce yılda 16 metre incelirken, şimdi 90 metre civarında bir erime söz konusu.

Pine Island buzulunun 175 bin kilometre kare genişliği ve tipik özellikleri nedeniyle uydu-yla en iyi izlenen buzul olduğuna işaret eden araştırmacılar, erimenin bu hızla devam etmesi halinde buzdağının 100 yıl içinde yok olacağı tahmininde bulundu. Daha önce bilim adamları bu süreyi 600 yıl olarak öngörmüştü.

Araştırma ekibinden Profesör Andrew Shepherd Pine Island buzulunun erimesinin, dünyadaki tüm denizlerin seviyesini yükselteceğini belirterek, "Çünkü bu buzulda, mevcut denizlerdeki su miktarını bir kat artıracak kadar buz var" dedi.

12 Aralık'ta sokaktayız!

Dünyanın ısısını artıran ve sanayi üretimi sonucu açığa çıkan karbondioksiti azaltmak için dünya devletleri 12 Aralık'ta Kopenhag'da toplanıyor. Ancak artık dert sadece karbondioksit değil, buzulların altında binlerce yıldır kalmış ve çürümüş bitki örtüsünden çıkan metan. Eğer dünya birazcık daha ısınırsa tek bir buzul kalmayacako vakit tüm metan açığa çıkacak. Sera gazı salımında yapılacak kesintinin miktarı yeryüzünde canlı yaşamının kaderini belirleyecek. O gün dünyada ve Türkiye'de sokağa çıkmak, hükümetleri gerçek tedbirler almaya zorlamak hayati.

Deniz yatağından metan sızıyor

Isı arttıkça deniz yatağından sızan metan kabarcıkları radar tarafından tespit edildi.

Bilim adamları deniz yatağından sızan etkili metan gazı seralarını gözlemledi.

Araştırmacılar, sıcaklık artışı nedeniyle deniz yatağında meydana gelen ısı yükselişinin ve donmuş su kristallerinin erimesinin, tabakalar altı sıkışmış metan gazını harekete geçirdiğini saptadı. Araştırma ekibi Norveç deniz yatağından yükselişe geçen 250 den fazla metan gazı bulutu tespit etti. Geophysical Research Letters dergisinde yer alan yazıda, ekibin bulgulara çoğunlukla Spitsbergen'in batısında, 150 ila 400 metrelik derinlikler arasında rastladıkları belirtildi.

Söz konusu gaz, deniz tabanındaki tortul tabakalarda metan hidrat olarak bulunmakta. Metan hidrat, yüksek basınç ve düşük ısı seviyesinde sabit olarak bulunan sert bir su-metan bileşimidir. Isı yükseldikçe su bileşimi olan hidrat parçalanır. Günümüze kadarki 30 yılda yapılan deneylerde metan, Spitsbergen açıklarında 360 metre derinlikte sabitlenmiş durumdaydı. Ancak yeni bulgular gösteriyor ki bu seviye artık 400 metre civarında.

Sıcaklık artışını tespit eden kayıtlar gösteriyor ki bu bölgede bahsedilen 30 yıllık süreçte okyanus 1 derece ısındı. Araştırmacılar, bulunduğumuz jeolojik periyotta ilk defa ısıya bağlı metan sabitliği kaybı yaşandığını söylüyorlar. Southampton'da bulunan National Oceanography Centre'dan Prof. Tim Minshull yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Spitsbergen açıklarında metan hidrat bulunduğunu çok önceden tespit etmiştik. Ancak şimdi şunu görüyoruz ki bu bölge, iklim değişikliğinden dünya üzerinde en hızlı etkilenen yerlerden biri haline gelmiş durumda."

1- 400 metre derinlikte metan gazı sabit.

2- Isı artışı sebebiyle yüzeye yakın tabakalarda hidrat parçalanıyor ve metan gazı çıkışı meydana geliyor.

3- Gaz kabarcık bulutları şeklinde yükseliyor - büyük miktarı yüzeye çıkmadan okyanusa dağılıyor.

4- Şimdiye kadar araştırmacılar okyanus yüzeyinde parçalanan metana rastlamadılar ancak bu olasılığı göz ardı etmiyorlar.

Bulgular ısınıyor, ısıtıyor...

Araştırmacıların kayda değer bulduğu en açık ifade ise iklim değişikliğine büyük ölçüde Kuzey Buz Denizi tabanındaki gaz çıkışlarının neden olduğu. Prof. Minshull:

" İnceleme ekibimiz gelecek yıllarda okyanus tabanlı metan çıkışının olası etkilerini araştırmak için oluşturulmuştu, doğrusu bu durumun bu denli hızla başlamış olduğundan haberdar değildik. Bu durumun daha önce kimse tarafından gözlemlenmemiş olması bizi şaşırttı. Fakat sanırım bunun nedeni metan bulutlarının 50 ila 100 metre genişliğinde oluşması. İlk olarak kullandığımız araçlar sadece biyolojik inceleme amaçlıydı ve durumu jeofizikal gözlemlemeye yetmiyordu. Daha sonra kullandığımız araçlar sayesinde 24 saat ayrıntılı gözlemleme imkanı bulduk ve durumun ciddiyetinin farkına vardık."

Araştırma ekibi daha çok deniz suyunda çözülmeye uğrayan metan gazının olumsuz etkilerini gözlemleme imkanı buldu. Ancak bilim adamları okyanus dışına çıkış yapan metan gazının atmosfere olan etkileri konusunda gözlem yapmanın çok zor olduğunu belirtiyorlar. Suyun dışındaki metan gazının değişkenliği söz konusu olduğundan, miktarının, boyutunun ve çıkış zamanının kontrollü biz gözlemi tam olarak yapılamıyor.

Okyanus içindeki metan gazının büyük bir kısmı, suyun içindeki oksijenle reaksiyona girerek karbondioksit oluşturmakta (yani başka bir sera gazı). Bu durum okyanusta, biyoçeşitliliğe büyük zarar veren karbonik asit oluşumunun tetiklemekte.

Mert Terzi

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!
devrimci sosyalistlere güç ver
www.dsip.org.tr

Kitle Grevi ve Sendikalar
Rosa Lüksemburg
Sosyalist İşçi satıcılarından isteyebilirsiniz

1871 Paris Komünü

Marksizm ve tarih: Emek ve mücadele

BBC'nin yaptığı bir ankette "Size göre geçtiğimiz bin yılın en büyük düşünürü kimdi?" diye soruldu. Listenin en üst sırasını Karl Marx aldı. Başka bir araştırma ise dünyanın en büyük kütüphanesi olan ABD Kongre Kütüphanesinde yapıldı ve araştırmaya göre Marx yaklaşık 4000 yayın ile tüm zamanlarda hakkında en çok yazı yazılan altıncı kişi.

Mezarının yanı başında yaptığı konuşmada Engels onu "en nefret edilen kişi" olarak anmıştı. Kimilerine göre Marx hala bir canavar, ötekilere göreyse bir dahi.

Ondan geriye ne kaldı sorusu tam bir bilmece: Orwell romanlarındaki gibi kabusvari bir dünya mı, yoksa sömürünün ve baskının olmadığı bir dünya mı? Fikirleri artık iflas mı etti yoksa bu günü açıklamak için muhakkak gerekliler mi?

Marx'a ne açıdan bakarlarsa baksınlar çoğu kabul edecektir ki, pek çok büyük tarihçi kendisini Marksist olarak tanımlamıştır, Marx tarih ve sosyal bilimler alanında önemli bir etkiye sahiptir.

Şüphesiz ki Marx akademi dünyasında da en nefret edilen düşünür olmayı başarmıştır. Hatta Max Weber gibi bazı teorisyenler Marx-karşıtı olarak tanımlanırlar. Eric Hobsbawn "Tarih yazımının 'modernleşmesinde' ana etken Marx olmuştur" der.

Marx'a giriş kitaplarında ilk izlenim önemlidir; çoğunlukla öğrenciler karanlık ve kötücül bir labirentin içinde kayboluyormuş gibi hissederler. Gölgelerin arasında tanıdık olmadıkları bir terminoloji, kötü çeviriler ve zalim insanlar gizlenmektedir.

Her ne kadar böylesi karmaşık ve teknik bir izlenim verse de, Marksizm aslında gayet sürükleyicidir ve tartışıldığında bizim günlük hayat deneyimimizle hiçbir düşünce ekolünün olamayacağı kadar ilişkilidir.

Tarihin DNA'sı

Marx'ın en önemli izlenimi emeğin insanlarla hayvanlar alemi arasındaki ayrımı yarattığını tespit etmesi olmuştu. Gezegenimizdeki insanların çok büyük bir kısmı yetişkin yaşamları boyunca günlük rutin içerisinde çalışmak zorundalar.

Okuyucularımızın büyük bir kısmı şu monoton döngünün farkındadırlar: uyu, işe git, çalış! Kim olduğumuz, nasıl algılandığımız, paketimizin ne olacağı… tüm bunlar harcadığımız emek ile belirlenmektedir. Emek, insanlık tarihinin DNA'sı gibidir, bugün de fark ettirmeden toplumu değiştirir ve dönüştürür.

İnsanlık tarihinin büyük bir döneminde emek demek eşitlikçi topluluklarda toplayıcılık, avcılık yapma ya da yemek üzere ölü hayvanlar bulma gibi eylemlerdi. Tarihin belli bir noktasından itibaren bu değişti. Yerleşik hayata geçilmesiyle beraber bitki ve hayvanlar evcilleştirildi ve emek daha verimli hale geldi, böylece topluluklar o anki ihtiyaçlarının üzerinde ürünler üretebilecek duruma geldiler, ayrıca artık tek gereksinimleri beslenme değildi, barınmak ve giyinmek için de üretiyorlardı.

O andan sonra artık herkesin çalışmasına gerek kalmadı, artık bazıları diğerlerinin ürettikleriyle yaşayabilir duruma geldiler. Bunun keşfedilmesiyle beraber insan topluluklarında bireyler yöneten ve yönetilenler, ezenler ve ezilenler olarak ayrıldılar, yani sınıflı toplumlar ortaya çıktı.

Sınıflı toplum öylesine hayatımızın parçası olmuştur ki çoğunlukla üzerinde düşünmeyiz bile; hatta 'insanın doğası budur' bile deriz!

İşyerlerimizdeki patronlar, fakirlerle zenginler arasındaki o aşılmaz uçurum, sosyal düzenlemeler, hatta polisin ya da okul müdürünün üzerimizdeki otoritesi- tüm bunlar sınıflara bölünmüş bir toplumun bugünkü yansımalarıdır. Bizim sıkıcı günlük çalışma hayatımızın arkasında yatan, diğer sınıfın emeğimiz üzerinden kazandığı kar, hisse payları ve yönetici bonuslarıdır.

Şu "sömürü" kelimesi dahi genel olarak istisnai derecede düşük maaş alan aşırı yoksullara özel bir kelime gibi görülür. Oysa Marx'a göre, sömürü, yasal olarak izin verilen bir hırsızlıktır ve her bir maaşlı çalışan ya da lordun her bir kölesi bu hırsızlığın mağdurudur.

Neyse ki sömürü tartışmasızca sürüp giden bir şey değildir, sınıflar çatışan taleplere sahiptirler. Tarih boyunca egemen sınıflar daima ücretleri düşürmek, çalışma saatlerini arttırmak ve daha fazla hürmet görmek istemiştirler, elbette sömürülenler de tam tersini…

İşte bu yüzden sınıflar arası mücadele sınıflı toplumun değişmez bir parçasıdır, hatta Marx ve Engels'in Komünist Manifesto'daki meşhur açılış cümleleri şöyledir: "Gelmiş geçmiş tüm toplumların tarihi, sınıf savaşımlarının tarihidir"

Üretim tarzları

Her şeyin her zaman aynı gittiğini söylemek yanlış olur. Hatta tam tersi söylenmeli; bugünkü çağdaş küresel kapitalizm antik Roma'dan ya da ortaçağ Fransa'sından elbette çok farklıdır.

İnsan teknolojisi, bilgisi, becerileri çok gelişti ve toplumlar da büyük değişimler yaşadı. Bu büyük değişimleri anlamak için Marx yine emeğe, sömürüye ve üretime dönüp bakmanın gerekli olduğunu söyler.

Antik Roma'da sömürü köle emeği üzerindeydi. Ortaçağ Fransa'sında feodal lordlar köylüleri sömürüyorlardı. Modern kapitalizmde ise büyük kapitalist işverenler bireysel özgürlükleri olan ancak yaşamak için birilerinden maaş almaya muhtaç olan insanları sömürürler.

Her bir sınıf ayrımı, çatışmanın biçimi, üretimin seviyesi ve tarihi olasılıklar, sosyal ve ekonomik gelişimin farklı farklı noktalarına denk düşerler. Tarihi üretim tarzlarına göre bazı bölümlere ayırabiliriz- antik kölelik dönemi, feodal dönem, kapitalist dönem vs.

Uzun bir insanlık macerasında, pek çok yoldan geçtikten ve gelişimin her bir aşamasını başarıyla tamamladıktan sonra nihayetinde modern kapitalist toplumu kurmayı başardık.

Kapitalizmin yaratığı refah ortamında, Marx ve Engels, yeni bir üretim tarzının ve sınıfsız toplumun -yani sosyalizmin- artık mümkün hale geldiğini söylerler. Hayatları boyunca bu fikri yaymak ve gerçekleştirmek için çaba gösterdiler.

Marksizmde tarihin önemini küçümsemek hata olur, Marx ve Engels tarihi düşüncelerinin bir alt kategorisi olarak görmüyorlardı, aksine dünya görüşleri tarih üzerine inşa edilmişti. Tüm bir insanlık deneyimini tarihsel bir mantıkla açıklamaya çalıştılar. Mesela, her ikisi de maymundan insana geçişte emeğin rolünü açıklamak için Darwin ve antropologların çalışmalarını heyecanla izliyorlardı.

Marx ve Engels tarih üzerine soyut çalışmalar yapmak yerine, teorilerini tarihsel yazılar ve çalışmalar üzerine kuruyorlardı ki zaten bu iki alan el ele gelişiyordu. Marx ve Engels tarihi geçmişte kalmış olaylar olarak değil, bugünkü gelişim sürecinin bir parçası olarak görüyorlardı. "Yaşayanların zihinlerine bir kabus gibi tutunmuş" geçmişin ve o günlerden kalan tekinsiz mirasın, bugünün devrimci değişimi için gerekli olduğunu söylüyorlardı.

Matt Perry

(Ber Efe Altınal çevirdi)

Üç nesil Marksist, analiz edilecek üç farklı dünya

Marx ve Engels, yaşadıkları dönem birbirlerinden farklı tarihsel süreçler tarafından şekillendirilmiş üç neslin ilkini temsil ediyor. Marx ve Engels, buhar makinesının ve demiryollarının gelişimine, Avrupalı imparatorlukların egemen oldukları bir dünyaya şahit oldular. Devasa sendikaları ve Avrupa'da kurulan büyük sosyalist partileri gördüler.

Georg Lukacs, Leon Troçki ve Antonio Gramsci ortanca nesil; aşırılıkların çağında yaşadıkları söylenebilir, bu yüzden karşılaştıkları meseleler de farklıydı. Bu nesil iki büyük Dünya Savaşı'na, Rusya'daki devrime ve 1930ların büyük ekonomik krizine tanık oldular.

Üçüncü nesil ise Soğuk Savaş ile kutuplara ayrılmış, İkinci Dünya Savaşını takip eden büyük bir ekonomik refahın olduğu bir dünyaya, 1960larda radikal hareketlerin, 80lerde ise sağcılığın yükselişine şahit oldu ve bu şartlarda Marksizmi yorumladılar.

Üçüncü neslin karşılaştığı son mesele ise Rusya ve Doğu Avrupa'da Stalinist rejimlerin çöküşleri oldu, bu küresel kapitalizmin neo-liberal destekçilerinin zaferi demek oluyordu.

Üçüncü neslin alacakaranlığında dördüncü Marksist neslin doğuşunu merak ediyoruz; hangi koşulların altında doğacaklar ve bugün bunun işaretlerini nerede arayacağız?

1980 ve 90larda Marksist tarihçiler büyük bir ivme kaybına uğradılar. Bu, teorinin artık geçmişe dair yeterli bir perspektif sağlayamamasından değildi. Daha çok, akademideki entelektüel ilgi alanlarının değişiminden kaynaklanıyordu. Bu dönemde postmodernizm gibi düşünce ekolleri tarihsel sorulara cevaplar vermek üzere uğraş içerisine girdiler.

Pek çok Marksist tarihçi, postmodernizmin yönelttiği sorulara yanıtlar bulmakta zorlanıyordu, çünkü Stalinist rejimlerin ilüzyonu altındaydılar, oysa bu rejimler modern kapitalizmin devlet üzerine kurulu basit versiyonlarıydılar.

Şimdi, küresel kapitalizme ve emperyalizme karşı ortaya çıkan yeni hareketler Marksist tarihçiliğin kendisini onarmasına yol açıyor.

Marksizm
marksizm sohbetleri

Kim devrimci kim değil

Karl Marks'ın anlaşılamama rekoru kıran en önemli tezi, işçi sınıfının kuruluşunun kendi eseri olacağına dair yaptığı vurgudur. Bu tezin anlaşılmasının önünde sayısız engel var. Bu engeller yüzünden, "parti bayrağı daha daha yukarı" sloganları, utanmadan, sıkılmadan atılabiliyor eylemlerde.

Devrimci olanın, işçi sınıfının kendi eylemi olduğu tezi, neden bu kadar anlaşılması güç geliyor?

Bunun ilk nedeni, leninizmin, stalinizmin buzdolabında dondurulmuş halinin, tüm devrimci yanları yok edilerek, kuşaklar boyunca sosyalizm geleneğinin kristalize olmuş hali olarak anlatılması. 1930'larda Rusya'da iktidarı ele geçiren bürokratik devlet kapitalisti egemen sınıf, egemenliğini devrimci geleneğin bir devamı olarak yutturmak için, Lenin'i önce ikon haline getirip, ardından tüm devrimci içeriğini boşalttı. Böylece Lenin, "Parti, parti, parti" diye bağıran, kurnaz bir parti memurları hiyerarşisinin zirvesindeki iktidar düşkünü figüre çevrildi.

Bu figür, stalinist diktatörlüğün sosyalizm, parti iktidarının işçi sınıfı iktidarı olarak algılanmasına yardımcı oldu. 1930'lar Rusya'sında rejim muhaliflerine yönelik en önemli suçlamalardan birisi, Lenin düşmanlığı oldu bu yüzden.

Bir parti aygıtının egemenliği sosyalizmse, bu sosyalizmde işçi sınıfının kendi eylemine ne hacet! Giderek, kapitalizme karşı mücadele sırasında da akıllı ve devrimciliği şüphe götürmez bireylerin kurtarıcı faaliyetlerinin örgütlendiği bir aygıt olarak partinin kendi eylemi, bu eylemin örgütlülüğü, planlaması, ciddiyeti, kararlılığı, sıradan işçilerin kendi eyleminden çok daha devrimci gelebilir.

Nitekim geldi de.

Sosyalizm mücadelesi, tarihin motoru sınıflar mücadelesidir yaklaşımından çok, kahraman devrimcilerin eylemi olarak görüldü ve sürdürüldü. Her şeyi bilen devrimciler, ilk bakışta şiddetli bir aydınlanmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünen işçileri kurtarmak üzere yola çıktılar. "Çok şey söylendi onlara dair", "koyun gibisiniz kardeşim" de denildi, gerçekten bir sürüye benzetilen bildiriler de yayınlandı.

Oysa ne stalinizmin sosyalizmle, ne de kahraman edebiyatı yapanların marksizmle bir ilgisi olabilir. Partiyi, işçi sınıfının aklı olarak iddia edenler, işçileri akılsız ilan etmekle kalmıyor, bir de hafıza ve akıl arasında küçük bir çarpıtma yapıyor.

Devrimci gelenek, kimsenin, özellikle işçi sınıfının aklı değildir. Daha basit bir şeydir devrimci gelenek: İşçi sınıfının dünya çapında mücadelesinin, deneylerinin biriktiği bir havuzdur. Devrimci bir parti, sadece bu mücadelenin deneylerinin hafızasına sahiptir. Hafıza, tek bir bireyin yaşamında oynadığı kaçınılmaz işlevi, sınıflar mücadelesinde de oynar. Paris Komünü bilinirse, 1905 Rus devrimi çok daha iyi anlaşılabilir. 1871'de ortaya çıkan komün tipi işçi demokrasisiyle, 1905'te ortaya çıkan işçi Sovyetleri arasında benzerlikler görülebilir. 1917 Ekim devrimi, bu deneylerin üzerinde yükselir. 1918-1923 yılları arasında Avrupa'da arka arkaya patlayan işçi devrimlerinin neden yenildiğinin deneylerine sahip olmak çok önemlidir. 1919 yılında Torino'da işçiler tarafında icat edilen konseyler deneyinin yenilgisi, İtalya'da faşizmin yükselişi, 1925-1927 Çin devriminin yenilgisinin nedenleri bilinirse, 1930'lardaki Nazizm felaketi ve dünya savaşının nedenleri daha iyi anlaşılabilir. İspanya'da faşizme karşı mücadele deneyleri, Almanya'da Hitler'e karşı mücadele deneyleri, bugün MHP'yi anlamak açısından da önemlidir.

Emperyalizm ve emperyalizm teorileri bilindiğinde, ABD'nin on yıldır süren işgal politikaları ve ABD'nin yenilmesinin neden sosyalizm mücadelesi için önemli olduğu daha iyi kavranır. Sendikaların savaş karşıtı harekette aktif bir rol oynamasının gereği daha çabuk anlaşılır.

Devrimci olan işçi sınıfının bugünkü kendi eylemidir. Devrimciler, bu eyleme sadece yardımcı olabilir, eylem içindeki işçilere mücadele deneylerinin bilgisini aktarmaya çalışarak, her eylemin işçi sınıfının uluslararası hareketinin derslerle dolu olan bir parçası olduğunu bilerek, aslolanın eylemin birleşmesi, her düzeyde daha kitlesel bir birliğe dönüşmesi olduğunu bilerek yardımcı olabilirler.

Yardımcı olmak, kurtarıcı olmaktan daha az şatafatlı görünebilir. Ama kurtarıcıların ve kurtarıcı peşinde koşanların istisnasız, her seferinde egemen sınıfların şu ya da bu kanadıyla ve fikriyle uzlaşması, sınıflar mücadelesi tarihinin başka bir kuralıdır.

Şenol Karakaş

Sol sapma özünde sağ sapmadır

"Sol" komünizm: Bir çocukluk hastalığı
V. I. Lenin, Sol Yayınları

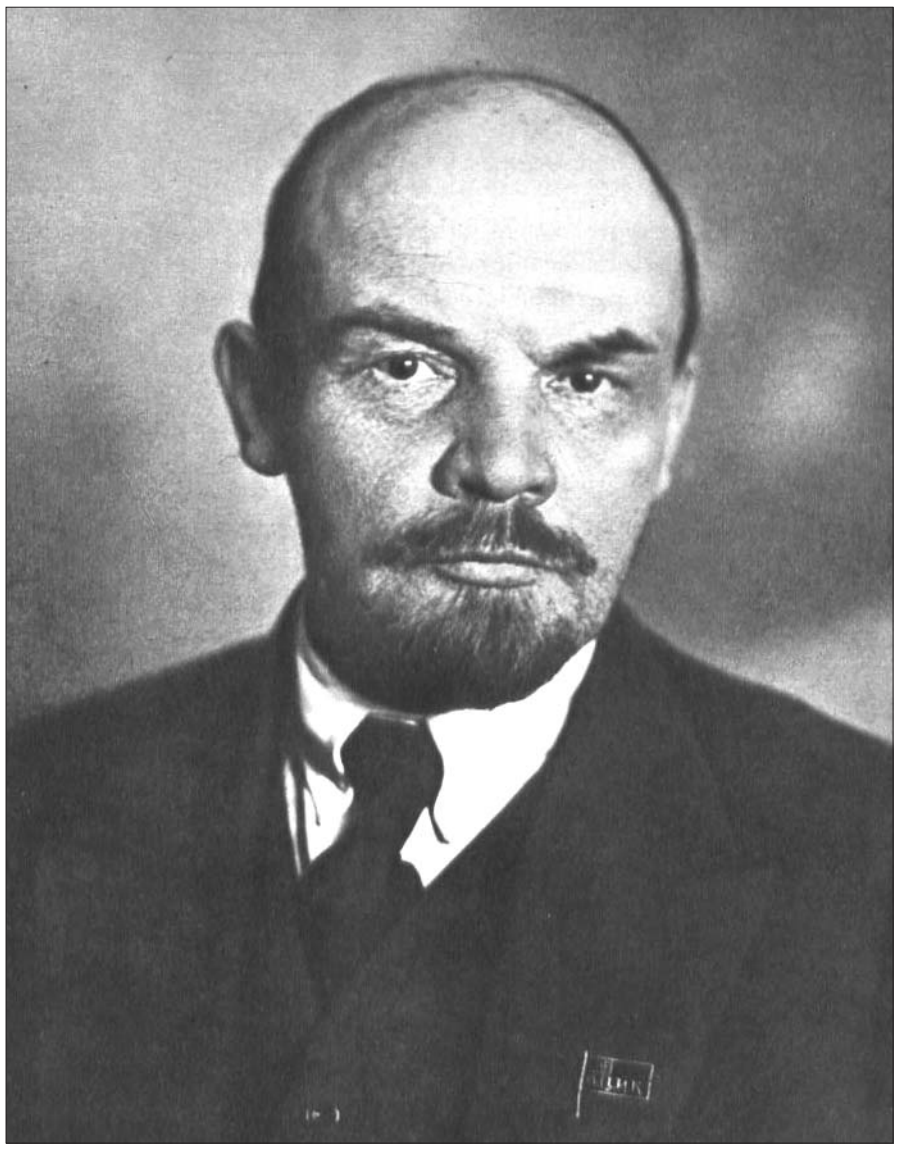

Lenin'in Avrupa radikal solunda yaşanan bir dizi tartışmaya verdiği ağır bir yanıt olan "Sol" komünizm kitabı, bugün hala güncelliğini koruyor. Bolşevizmin tarihinin belli başlı evrelerini anlatarak, Rusya'da devrimci hareketin sol içinde hangi güçlerle, hangi geleneklerle mücadele ederek şekillendiğini anlattığı bölümden sonra, Avrupa'da Lenin, tırnak içinde sol adını verdiği grubun belli başlı politik tartışmalardaki temel hatalarını ele alıyor.

Bugün de karşılaştığımız bir dizi temel tartışmaya Lenin'in o gün verdiği yanıtlar öğretici. Devrimcilerin gerici bir sendikada çalışıp çalışmayacağı, devrimcilerin parlamento seçimlerini sürekli olarak boykot edip etmeyeceği, sosyalistlerin hiçbir zaman uzlaşmaya girip girmemesinin doğru olup olmadığı güncel tartışmalar içinde ele alınıyor.

Lenin, özellikle Bolşevik Partisi'nin 1905 devrimi öncesinde yapılan seçimleri boykot kararı almasının, sosyalistlerin tüm seçimleri boykot edeceği anlamına gelmediğini şöyle anlatıyor: "O tarihte, bu boykot kararı, gerici parlamentolara katılmamanın genel olarak doğru bir davranış olduğu için değil, yığın grevlerinin siyasi greve ve sonra da devrimci greve ve en sonunda da çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü nesnel durumun doğru olarak hesaplanmasından ötürü verilmişti."

Lenin, özetle, boykot kararının evrensel bir sosyalist taktik olmadığını, seçim taktiklerinin koşullara göre belirlenmesi gerektiğini anlatıyor.

"Sol" Komünizm zengin tartışmalarla dolu. Zaman zaman moda mertebesine yükselen anarşist hareketle ilgili Lenin şunları söylüyor kitabında: "Anarşizm, çok kere işçi sınıfının oportünist günahları için bir çeşit ceza olmuştur…Eğer Rusya'da, küçük-burjuva nüfus, batı ülkelerindekinden kalabalık olmasına rağmen, 1905 ve 1917 devrimlerinde ve bu iki devrime hazırlık sırasında, anarşizmin nispeten önemsiz bir etkisi olmuşsa, hiç şüphe yok ki, bu, kısmen oportünizme karşı her zaman en uzlaşmaz ve en amansız savaşı yürütmüş olan Bolşevizm sayesindedir. 'Kısmen' diyorum, çünkü anarşizmin Rusya'da zat-yıf düşmesini sağlamada asıl büyük etkiyi yapmış olan şey, bu akımın, geçmişte (1870-1880) ülkemizde tam olarak açılıp gelişme fırsatını bulmuş olması ve böylelikle teorisinin ne kadar yanlış, devrimci sınıfa kılavuzluk etmeye ne kadar yetersiz olduğunu açıkça göstermiş olmasıdır."

Sadece anarşizm değil Lenin'in uğraştığı sol akım. Lenin, "proleter sınıf mücadelesinin koşullarından ve gereklerinden kaçan şu küçük-burjuva ihtilalciliğine karşı uzun yıllar süren bir mücadelede" şekillendiği için Rusya'da marksizt geleneğin güçlü olduğunu anlatıyor. "Kapitalizmin iğrençlikleri karşısında öfkeye kapılan küçük-burjuva, bütün kapitalist ülkelere özgü anarşizm gibi toplumsal bir fenomendir" diyen Lenin, "Sol" Komünizm kitabında, sekterliğe, ikameciliğe, işçi sınıfının yerine kendi eylemini koyan ve bunu gürültülü ve şatafatlı bir biçimde yapan sözde "keskin" solculara, sosyalizmin bir kitle hareketi olarak önemini, işçi sınıfının aşağıdan eyleminin sayısız deney biriktirdiğini ve bu deneylerin içinde önemli olanın öncü işçilerin sınıfın ve ezilenlerin geri kalanından kopmaması olduğunu vurguluyor.

Küçük-burjuva ihtilalciliğe gelince, kitap, sadece bu ihtilalcilik türü Türkiye'de çok rağbet gördüğü için bile her gerçek marksistin okuması ve ders çıkartması gereken bir çalışma.

Rıfat Solmaz

Bir Filistin filmi: Limon Ağacı

Selma, 40 yaşlarında limon ağaçlarına bakarak yaşamaya çalışan bir duldur. Yeni taşınan komşusu İsrail savunma bakanının güvenlik sebebiyle limon ağaçlarını kestirmeyi istemesi üzerine tüm hayatı alt üst olur. Limon ağaçları Selma'nın yalnızca geçim kaynağı değil, aynı zamanda geçmişidir çünkü. Kaybettiği babası ve kocasının hatıraları bu limon ağaçlarında yaşamaktadır.

Geçtiğimiz sezon sessizce vizyona giren 'Limon Ağacı' filminin DVD'si piyasaya çıktı. İsrail yapımı filmin yönetmeni Eran Riklis iki halk açısından da ele almaya çalıştığı film her ne kadar iyimser bir bakış olarak yorumlanmış olsa da İsrail açısından herhangi bir çözüm umudunu barındırmıyor. Yan tema olarak İsrail'in güvenlik adı altında ördüğü utanç duvarını da ele alan film, hatırlanması gereken başka bir konuyu daha gözler önüne seriyor. Duvar sadece Filistinlileri değil aynı zamanda İsraillileri de hapsetmektedir.

Selma'nın ağaçlarını kaybetmemek için verdiği hukuki mücadele sırasında tanıdığı savunma bakanının eşi Mira'ysa, filmde ayrı dilleri konuşan iki kadının birbirlerini anlamak için her zaman şansı olduğunu gösteriyor. Çocuklarını ülkeden göndermek zorunda kalmış bu iki anne konuşamasalar bile aynı ortak kaderi paylaşıyor. Bazen yan komşunuzun ne yaşadığını anlamak için gizlice bile olsa bakacak cesaretiniz varsa aynı hayata devam edemiyorsunuz. Ursula LeGuin'in hikayesinde olduğu gibi, yaşadığı güzel hayatın bedelini başkalarının ödediğini öğrenen çocuklar evlerini terkediyor. Geriye kalan duvarlar arkasında yalnız insanlar.

Orhan Göztepe

İşsiz kalan Uşaklı işçiler eylemde

İşadamı Mustafa Kaynak'a ait Kaynak Tekstil'in Uşak'taki iplik fabrikasında işten çıkartılan 29 işçi, TEKSİF Sendikası yöneticileriyle birlikte fabrikanın Denizli'deki yönetim merkezinde eylem yaptı.

Mustafa Kaynak'la görüşmek isteyen işçiler ret cevabı alınca basın açıklaması yaptı. TEKSİF Genel Merkezi Örgütlenme Müdürü Asalettin Arslanoğlu, fabrika sahibiyle uzlaşmak için geldiklerini ancak kabul edilmediklerini belirterek, "Kaynak Tekstil'in Uşak'taki iplik fabrikasında çalışanlar sendikalı oldukları gerekçesiyle işten atıldılar, Ramazan ayının ilk gününde işsiz kaldılar. Ayrıca fabrikadan 200 işçinin daha işten çıkarılması için iş kanunu gereğince toplu işten çıkarma bildirgesinin fabrikaya asıldığını öğrendik" dedi.

TEKSİF Sendikası Denizli Şube Başkanı Recep Oktay da "Eğer bu arkadaşlarımız işlerine geri dönmezse onlara Kaynak Tekstil'in Denizli'deki fabrikalarında da eylem yaparak destek vereceğiz. Sendikalı diye hiç kimse işinden atılamaz" diyerek işçilere destek verdi.

Gemi işçileri iş bıraktı

Zonguldak'ın Ereğli ilçesinde faaliyet gösteren Ereğli Gemi İnşa Sanayi A.Ş'de çalışan tersane işçileri 6 aydır maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle eylem yaptı.

Avşar-Şah isimli taşeron firmada çalışan yaklaşık 80 işçi sabah vardiyası için geldikleri tersanede iş başı yapmadı. Ereğli Gemi ofis binası önünde oturma eylemi yapan işçilerden Fehmi kaplan 5 aydır maaşını alamadığını belirterek şunları söyledi:

"Ben 600 TL'ye çalışan bir işçiyim Lise'ye giden ikide çocuğum var. Yaklaşık 5 aydır maaşımı alamadım. Sadece ben değil tersanede çalışan herkes maaşını alamıyor."

İşçiler gün boyu iş bırakarak eylemlerini sürdürdü.

DSİP'in barış kampanyası devam ediyor

Şimdi barış zamanıdır

Sİ İstanbul -Kürt sorununda çözümden ve barıştan yana ilerleyen sürece, DSİP hem sokakta hem de inşa ettiği toplantılarla tam destek veriyor.

1 Eylül günü İstanbul Kadıköy' de yapılacak olan Barış mitingine çağrı yapan bildirilerimizi dağıtmaya başladık. Sokakta tek iş yapan örgüt DSİP bu konuda da ara vermeden iş yapıyor. Barış için rüzgarın kürt halkından ve eşit koşullarda kardeşce yaşamak isteyen bizlerden yana estiği, alınan tepkilerden anlaşılıyor. Irkçılık yaparak bu gelişmelere sessiz kalmayı ya da köstek olmayı isteyenlerin ise sayıları az.

Haftasonu da 1 Eylül bildirileri DTP' li kadınların örgütlediği Kadınlar için Barış Şenliğinde dağıtıldı. Kadınlar barış için seslerini yükseltti.

DSİP ve DTP ortak toplantı yaptı

Geçtiğimiz hafta perşembe günü DTP ile DSİP ortak bir toplantı yaptı. "Şimdi barış zamanıdır!" başlıklı toplantıya konuşmacı olarak DTP İstanbul İl Başkanı Mustafa avcı ve DSİP üyesi Volkan Akyıldırım katıldı. Hem tartışmalar hem de içerik olarak başarılı bir toplantı oldu. "Bu süreçte herkesin desteğine ihtiyaç var. Artık geri dönülmez bir süreçteyiz. Ancak bu dönemde provakasyonlar da olacaktır, buna karşı da hazırlıklı olmalıyız." diyen Avcı barış sürecinde saldırgan bir tutum alan MHP' ye de dikkat çekti. Volkan Akyıldırım ise konuşmasında, Ergenekon davasına karşı net tavır alamayanlar, darbecilerin yanına düşenlerin barış sürecini de baltalamak istediğini söyledi.

İrem Nur Aksu

Katledilişinin 69. yıldönümünde Troçki ve troçkizm tartışıldı

1917 Ekim Devrimi kazanımlarını korumak isteyen Leon Troçki 1929 yılında sürgün edildiği Meksika' da, Stalin' in bir ajanı tarafından 1940 yılında buz baltasıyla öldürülmesinin üzerinden 69 yıl geçti.

Marksizme yaptığı önemli katkılar bugün de hala güncelliğini koruyor. Cumartesi günü bu nedenle İstanbul' da 3 ayrı gündem ile Troçkizm toplantıları yapıldı. Başlıklardan ilki Troçkizm tarihi idi. Troçki' den sonra Troçkizm başlıklı ikinci toplantıda, SSCB' de kurulanın sosyalizm değil devlet kapitalizmi olduğu vurgulandı.

Son toplantı ise DSİP ve Troçkizmdi. Neden bugün Troçkist olmak gereklidir, DSİP' in 90' lar da aldığı doğru tutumlarla diğer soldan ayrı bir yerde durduğu tartışıldı. işçi sınıfını merkeze alan ve ikameci olmayan bir geleneğin omzunda yükselen DSİP' in bugün de hala güncel politik konulardaki netliğinin bununla bağlantılı olduğu tartışıldı. Gelenlerin yaptığı katkılarla hareketlenen toplantılar Troçkizm' i ve DSİP' i merak edenler açısından beğenildi.

ANKARA

22 Ağustos'ta Ankara'da Leon Troçki ve devrimci fikirleri "Özgürlüğün susturulamayan sesi: Leon Troçki" toplantısında tartışıldı. Sunum kısmında 21 Ağustos 1940'ta stalinist bir ajan tarafından katledilene kadar kendini işçi sınıfı mücadelesine adamış Leon Troçki'nin fikirlerinin gelişimi, marksizme yaptığı katkılar anlatıldı. 20 kişinin katıldığı toplantıda, Troçki'nin, marksizmi savunabilmek için yaslanılması gereken geleneği paylaşıldı. Bütün hayatını işçi sınıfının çıkarları için geçirmiş Troçki'nin fikirlerinin ve mücadelesinin günümüzdeki mücadeleyi aydınlattığı da yapılan konuşmalardandı.

DSİP ANKARA EYLÜL PROGRAMI

Marksizm Sohbetleri

"Temel Marksizm Okumaları"

31 Ağustos Pazartesi
Ulusal Sorun
2 Eylül Çarşamba
Ekim Devrimi
7 Eylül Pazartesi
İtalyan Devrimi ve Gramsci
9 Eylül Çarşamba
Alman Devrimi
Her konu, saat 14:00 ve 19:00'da iki kere tartışılıyor, uygun olan saate katılmak mümkün.

DSİP Toplantı:

"Şimdi Barış Zamanıdır"

29 Ağustos 2009 Cumartesi 16:00

Eylül ayında Ken Loach filmleri

1 Eylül: Özgürlük Rüzgarı
8 Eylül: Carla'nın Şarlısı
15 Eylül: Özgür Dünya
22 Eylül: Ülke ve Özgürlük
Gösterimler Her Salı, 18:30'da

Karakedi Kültür Merkezi:
Bayındır 2 Sokak No:30/9

Patronlarını protesto eden kadın işçiler kazandı

Adıyaman Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir tekstil fabrikasında çalışan kadın işçiler, patronları tarafından hakarete uğradıkları için iş bırakma eylemi yaptılar ve kendilerinden özür dilenmesini istediler. Eylemde konuşan bir kadın emekçi şunları söyledi: "Aylıklarımız gecikmeli ödeniyor. Bayanlara ağır kelimeler konuşuldu. Patronumuz tarafından ağza alınmayacak kelimeler konuşuldu. Bayan işçilerin tamamı işi bıraktı. Asgari ücret almıyoruz ama asgari ücret alıyoruz gibi bize imza attırıyorlar. Artık yetkililer sesimizi duysunlar. Mağdur olmak ve sömürülmek istenmiyoruz. Sigortadan denetim ekipleri geldi, bizi klima odasına kilitlediler."

İşçiler protestoları sonucunda taleplerini kabul ettirdiler ve eylemin ardından fabrika sahibinin işçilerden özür dilediği, maaş ve sigorta konusunda anlaşıldığı öğrenildi.

Manisa'da maaşlarını alamayan işçiler iş bıraktı

Manisa'nın Ahmetli ilçesinde Turşu ve Konserve imalat ve ihracatı yapan Çizgi Tarım AŞ. çalışanı 60 işçi alacakları ve maaşları ödenmediği gerekçesiyle eylem yaptı. İşçiler arasından söz alan Gökhan Türk ve Zeliha fabrikada maaşını alamayan ve sigorta pirimi ödenmeyen yaklaşık 150 işçi bulunduğunu, küçük ödemelerle sürekli oyalandıklarını ve alacaklarının tamamını talep ettiklerini belirtti. Daha sonra fabrikadan yapılan açıklamada işçilere verilen sözlerin tutulacağı söyleni ve işçiler işbaşı yaptılar.

ETİ'de 9 günlük grev sonunda TİS imzalandı

Eti Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ'de toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanınca 13 Ağustos'ta başlayan grev 9 gün sonra sona erdi. Eskişehir Tek Gıda-İş Sendikası'ndan yapılan açıklamada işverenle anlaşma sağlandığı ve çalışanların önemli kazanımlar elde ettiği belirtildi. Anlaşmaya göre işçilere sosyal hakları, sözleşme farkları, yakacak masrafları, aile ve çocuk paraları tam verilecek ve %17'yi aşan maaş zammı yapılacak.

İGDAŞ'ın sayaç okuma işçileri İBB önünde toplandı

İGDAŞ'ın sayaç okuma işlerini yapan taşeron firma işçileri 2 aydır maaş almadıkları için İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaptı.

Fatih, Zeytinburnu, Bahçelievler, Küçükçekmece ve Avcılar'da sayaç okuma işini yaptıklarını belirten yaklaşık 30 işçi, yaptıkları açıklamada "Temmuz ve Haziran ayı ücretleri verilmeyen alacaklarımızı, bugüne kadar alamadığımız birikmiş asgari geçim indirimimizi, kıdem ve ihbar tazminatı hakkımızı istiyoruz." dedi.

Tuna Öztürk

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı, İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

IMF'nin kurbanları

1997'de patlak veren Asya krizi aslında IMF'nin en çok övündüğü ülkeleri vurdu. Düşük enflasyon ve yüksek büyüme hızına sahip olduğu için 'Asya Kaplanları' olarak anılan Tayland, Malezya, Endonezya ve Filipinler krizin odağı oldular. Ülkeler kâğıt üzerinde büyümüş olsalar bile bu büyüme dengeli dağılmamıştı. Orta sınıf erimiş, zenginlerle yoksullar arasındaki fark onlarca kat artmıştı. Bu ülkelerin hepsi devalüasyonla karşı karşıya kaldı, bu ülkelerin işçi sınıfı da büyük bedeller ödedi. Dört ülkede 350 milyon insanın alım gücü hızla düştü, 1998 başında iki milyon üç yüz bin Malezyalı, bir milyon yedi yüz bin Taylandlı, işini kaybetti. Kriz; bu ülkelerle de sınırlı kalmadı. Kore'de uygulanan IMF politikalarına karşı çıkan işçi sınıfı mücadeleyi kaybedince IMF'nin her dediğini yapmak zorunda kaldı.

2001 yılında bu kez IMF politikalarıyla çöküşe geçme sırası Arjantin'de idi. Üç yıldır devam eden ekonomik durgunluk, devasa bir dış borç ile birleşince sonunda bütün Arjantin'in parasını bankadan çekmesine yol açan bir kriz patlak verdi. Halk süpermarketleri yağmalamaya başladı, başkent Buenos Aires dâhil neredeyse tüm büyük kentlerde olaylar çıktı. Hükümet ise olayları ancak tüm ülkede olağanüstü hal ilan ettikten sonra sağlayabildi.

IMF'nin yoksulluk getirdiği ülkeler burada bitmiyor. Cezayir, Endonezya, Haiti, Hindistan, Kolombiya, Meksika, Jamaika vb hep bu politikalar uygulamak zorunda bırakılmış ülkeler. IMF politikaları zaten açlıkla mücadele etmeye çalışan Afrika ülkeleri için çok daha zor olabiliyor. Çünkü bu ülkelere dayatılan politika temel gıda ihtiyaçları yerine ithalat değeri olan kakao, pamuk, muz gibi ürünlerin üretilmesi. Böylece bu ülkelerin tarım politikası o ülkenin halkının çıkarına göre değil birinci dünya ülkelerinin ve çokuluslu şirketlerin çıkarlarına göre düzenleniyor. İthalat için pahalı ürünler üreten ülkeler temel gıda maddelerini ise batılı ülkelerden almaya mecbur hale getiriliyor. Bu aslında 'Afrika'da açlıktan ölen insanlar' hikâyesinin ardındaki gerçeklerden yalnızca biri.

IMF'den alınan borç oldukça bağlayıcı bir niteliğe sahip. Çünkü çoğu zaman ülkelerin yaptığı ödeme sadece faizi karşılamaya yetiyor. Anapara sabit kaldığı için de faiz maliyeti geometrik bir şekilde katlanmaya devam ediyor. Bu da; ülkelerin emperyalizme ve kapitalizme daha sıkı bağlanmasının güvencesi demek. Ancak borçların tamamını ödemek de imkânsız değil. Son zamanlarda birçok ülke zor da olsa IMF'ye borçlarını ödedi ve yeni borç almadı. Bu nedenle kaynakları azalan IMF altın stoklarından bir kısmını satmak zorunda kaldı. Türkiye IMF'nin en iyi müşterilerinden biri. Son yıllarda IMF'den bağımsız olma nutukları atan AKP, küresel ekonomik krizin etkisiyle ekonomi yalpalayınca yine IMF'ye yanaşmak zorunda kaldı. Biliyoruz ki IMF anlaşmaları daha fazla yoksulluktan başka bir şey getirmeyecek. O yüzden hem yeni IMF anlaşmalarına hem de IMF'nin Ekim ayında yapacağı toplantıya karşı güçlü bir muhalefeti örmemiz gerek.

Onur Devrim Üçbaş

2-6 Ekim İstanbul

IMF'ye karşıysan sokağa çık!

www.antikapitalistblok.org

Acı reçete, kemer sıkma ya da Yapısal Uyum Programları

Yapısal Uyum Programları; IMF'nin borç alan ülkelere dayattığı ekonomik politikalar olarak özetlenebilir. Bu programlar temel olarak 'mali disiplini' sağlamayı amaçlıyor. Mali disiplinin sağlanması için ülkelerin bütçe açıklarını kapatmaları gerekiyor. Bunu başarmanın yöntemi olan ülkelere sunulan; tam da zarar eden bir şirkete önerilen ile aynı, harcamaları düşürmesi. Bu 'harcamalar' ise genellikle kamu yatırımları. IMF başta eğitim ve sağlık olmak üzere, tüm kamusal hizmetlere saldırarak bunların özelleştirilmesini sağlamaya çalışıyor. IMF'nin bunu yapmaktaki amacı zarar edilen alanlardan çekilerek, ödemeler dengesini sağlanması. Elbette bütçe açığının bedelini ödeyecek olan kamusal hizmetlerden faydalanan emekçiler olacak.

Daha küçük bir devlet, daha az harcama yapan bir devlet anlamına geliyor ki bu da zaten IMF'nin amaçladığı bir durum. IMF'nin Türkiye ile olan ilişkisi de bu amaca uygun bir şekilde gelişti. IMF-Türkiye ilişkileri başladığından beri IMF, Türkiye'ye KİT'leri satması, eğitim ve sağlığı özelleştirmesi yönünde baskı yapıyor. İster sağcı isterse 'solcu' hükümetler gelmiş olsun hepsi bu politikaları uyguladı. Bu politikaların bizi getirdiği yer ise 2001 krizi oldu. IMF politikalarının son dönemdeki uzantıları ise SSGSS yasasıyla yok edilmeye çalışılan sosyal güvenlik, kaldırılmaya çalışılan kıdem tazminatı ve YÖK eliyle arttırılan harçlar. Birçok 'sektör' için aynı olan bu yol haritası sadece Türkiye'de uygulanmıyor elbette. IMF politikalarından zarar görmüş birçok az gelişmiş ülke var.

IMF: Kapitalizmin gerçek yüzü

Uluslararası Para Fonu ya da daha çok bilinen adıyla IMF, Türkiye halkına hiç de yabancı değil. Emekçiler biliyor ki ne zaman IMF adı geçse, bu daha fazla sömürü, daha fazla özelleştirme ve daha düşük ücretler demek. İMF denilince birçok kişinin aklında küresel bir tefeci canlanıyor. Aslına bakılırsa bu oldukça doğru bir yaklaşım çünkü IMF esas olarak bakıldığında bir tefeci ile aynı işi görüyor.

IMF; 1944 yılında Bretton Woods konferansında kuruldu. İkinci Dünya Savaşı sonrasında kapitalizmi yeniden düzenlemek için ABD ve İngiltere önderliğinde bir araya gelen dünya liderleri egemenliklerini sürdürmek için bazı kurumlar oluşturmaya karar verdiler. Bunlardan biri olan IMF'nin amacı ilk kurulduğunda döviz kurlarını takip etmek ve teknik destek sağlamak iken 1970'lerden sonra ülkelere kredi veren bir organizasyon haline geldi. IMF'nin karar süreçlerinde hangi ülkenin etkili olacağı, o ülkenin IMF'ye ayırdığı fona bağlı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde oyların %17'sine Amerika Birleşik Devletleri sahip. Türkiye'nin oy oranı ise sadece % 0.45

IMF; burjuvazi'nin, sermaye sınıfının bir kurumu. Bu nedenle olaylara bakış açısındaki ideoloji neo-liberalizm. IMF'ye göre var olan tüm mali sorunların temelinde sermayenin yeterince serbest dolaşamaması geliyor. Bu yüzden yapılması gereken 'serbest ticaret'in önündeki engelleri kaldırarak küresel bir 'serbest piyasa' yaratmak. Bunu yapmanın ise tek bir yolu var; gümrük vergilerini indirmek ve GATT, NAFTA benzeri ekonomik anlaşmalar imzalamak. Peki, bu serbest piyasa ısrarı nereden geliyor? Açık ki, bunun tek bir nedeni var o da azgelişmiş ülke pazarlarının büyük uluslar arası şirketler için çok cazip olması. Kendi sanayisini gümrük duvarları arkasında geliştirmiş olan ABD, Almanya, Japonya gibi ülkeler üçüncü dünya ülkelerini sömürmeye devam etmek için bu anlaşmaları dayatıyorlar. Bu anlaşmaların emekçiler üzerindeki etkisi ise IMF'nin her ülkeye tek tek dayattığı politikalarda görülüyor. Yapısal Uyum Programları adı verilen programlarla ülkeler zor ve sancılı bir sürece çekiliyor.

Onur Devrim Üçbaş